Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Ingemann, B. S.; ved B. S. Ingemann.
Titel | Title:	Julegave : en Samling af Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt og forlagt af Boas Brünnich, 1816
Fysiske størrelse | Physical extent:	197, [3] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, -335, ex 2
8°
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°
1 1 53 0 8 06858 8
+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

J. Ehlersleben Lauvigen.

Julegave.

En Samling af Digte

ved

B. S. Ingemann

Kiøbenhavn.
Trykt og forlagt af Boas Brünnich.
1816.
Baagøe sc.

X 032

53,-335,
8°

DET KONGL. [illegible]OTEK
[illegible]
1968. K 74 o

Hojtidssange.

— — Mich trieb ein mächtig Hoffen
Und ein dunkles Glaubenswort,
Wandle, riefs, der Weg ist offen,
Immer nach dem Aufgang fort!

Schiller.

HARVARDENSIS

Julehymne.

Jubler, o! jubler i salige Toner!
Verden! idag dig en Frelser er fød.
Hører det, Jordens og Himmelens Zoner!
Hør det, o Afgrund! og skjælv! — han er fød;
Barnet er fød, som har Mørket betvunget!
Menneskeaand! du ved Barnet har sunget
Salig dig over den evige Grav,
Over Fordømmelsens Hav.
Hører det, Slægter i rullende Tider!
Døde og Levende! hører og vider:
Eder idag en Forsoner er fød!
Jubler, o Engle! o salige Aander!
Synden ei mere i Mulmet sig vaander,
Lysets den evige Straale frembrød —
Verden! din Frelser er fød.

I Bethlehem hans Vugge staaer,
I Krybben Barnet hviler,
Paa Veien Konge-Faren gaaer,
Seer hvor hans Stjerne smiler.
Som Stjernen smiler englefro
Den Jomfru reen i himmelsk Ro,
Ved Krybben fromt hun knæler;
Paa Marken sjunge Engle smaa;
De Hyrder fro til Hytten gaae,
Hvor Barnets Stjerne dvæler.

Du, de Vise kom at hylde,
Da du laae ved Moders Bryst!
Salig, Hvo i Tidens Fylde
Saae din Stjernes Glimt i Øst!

Salig, fromme Hyrdeklynge!
Du, som skued Stjernens Gleed,
Du, som hørte Englen synge:
Eder er en Frelser sød!

Salig, Hver i Støvets Zone,
Som har hørt det Englesvad!
Det skal evig for ham tone,
Naar selv Verdner skilles ad.

Vi har hørt det, vore Knæ vi bøie
Frelst for Guddomsbarnet ned.
Sjunger atter, Engle i det Høie!
Siunger atter om vor Salighed!

— "Eder idag er en Frelser fød,
Ære være Gud i det Høie!
Paa Jorderig Fred!
I Menneskет Salighed! Amen!" —

Halleluja! vi høre
Det Evangelium;
Klang det ei for vort Øre,
Var Jord og Himmel stum.

Fra Bethlehem det toner
Henover viden Jord;
Fra Himlens Regioner
I helligt Englechor.

De Salige sig glæde,
Og Jorden fryder sig,
Og alle Stjerner qvæde
Om Barnet underlig.

Med Jubel Havet bruser,
Og deler Jordens Lyst;
Mens over Verden suser
De frelste Aanders Røst.

Op! Alt hvad der har Tunge!
Istemmer glædelig
Hvad de Hærskarer sjunge
Fra høie Himmerig!

Ære være Gud i det Høieste!
Paa Jorderig Fred!
Menneskет Salighed! — Amen!

Nadveren.

(Skjærtorsdagshymne.)

Styrk os, Jesus! med det reene
Underfulde Himmelbrød!
Som os skal med dig forene
Saligt gjennem Liv og Død!
Lad os ved din Nadver knæle
Blandt de troe udvalgte Sjæle!
Lytte til din Guddomsrøst!
Afsked vil du med os tage,
Mester! skal vi ei forsage,
Lad os hvile ved dit Bryst!

Lad os i dit Øie skue,
Før dets Flammer slukkes ud!

Taaren glindser i dets Lue,
Saadan græder kun en Gud!
Du skal vandre til din Fader;
Kun den Jord, som du forlader,
Ynker du med Vemodsblik;
Den har seet dig, Himmelsendte!
Ei sin Salighed den kjendte,
Saae ei, Frelseren bortgik.

Vi har seet dit Aasyn lyse,
Hør din Stemmes Himmelklang:
Ei for Dsdens Nat vi gyse,
Ei for Mørkets Afgrundssang;
Slangens Braad er knust forneden,
Saligt vinker Evigheden,
Himlens Porte aabne staae;
O! men du, som Sjælen leder
Frelst igjennem Evigheder,
Frelser! hvi maa du bortgaae?

Som forklaret hist du smiler
Ved fortroligt Nadverbord;

Ved dit Bryst den Lærling hviler,
Som dig kjærest var paa Jord;
Brødet sidstegang du bryder,
Lønligt Afskedstaaren flyder
I de troe Udvalgtes Skjød;
Sidstegang din Haand dem qvæger -
— O! men Blod er i dit Bæger,
Guddomsstyrke i dit Brød. - -

— Har du os dit Legem givet?
Har du givet os dit Blod?
Skjænker kun din Død os Livet?
Frelser! mon vi dig forstod?
Ja, i os vil du opleve,
Til dit Guddomsliv os hæve,
Sammensmelte os med dig,
Og i Salighedens Dremme
Skal dit Liv os gjennemstrømme,
Luttre os evindelig.

Underfulde Sjæleglæden!
Høie Guddomssympathie!

Strømmer evigt Liv af Døden?
Ruller Jorden os forbi?
Svæve vi i Lysets Zoner
Til Cherubers Himmeltoner,
Straaler selv af Herrens Glands?
Lever i os den Eenbaarne?
Følge vi ham som udkaarne
Funker i hans Stjernekrands?

Ja, du har os Alle draget
Med dig paa din lyse Vei,
Og har du end Afsked taget,
Vi adskilles evig ei.
Selv du er blandt os tilstede,
Naar vi frydes, naar vi græde,
Naar vi samles i dit Navn;
Naar vi knæle andagtsfromme,
Og din Afsked ihukomme,
Slutter du os i din Favn.

Mester! Herre og Forsoner!
Vi har hørt dit Livs Farvel;

Men som Jubelsang det toner
I den gudforeente Sjæl:
„Kom! — det toner — til mit Rige!
Vi er uadskillelige:
Eders er mit Liv, mit Blod,"
O! lad det os gudbesjæle,
Til paa Dommedag vi knæle
For Gudfaders Thrones Fod!

Opstandelsen.

(Paaskehymne.)

Han er opstanden! — fryd dig! frelste Jord!
Han er opstanden! — fryd dig! Himlens Rige!
I Gravens Nat ei Verdens Frelser boer:
Han skulde til et evigt Liv udstige.
Hvor er din Braad? o Død! — hvor er din Magt?
Du Verden, som din Frelser har ombragt!
Hvor er, o Mørkets Fyrste! nu din Seier?
Ei, Dødens Hule Himlens Herre eier.

See, Englen ved den tomme Grav
Staaer lys i hvide Klæder:
"Maria! tør din Taare af!
Han lever, som dig Frelse gav,
Han, for hvis Død du græder.

"Han, som du søger, er ei her,
Han boer ei blandt de Døde;
See! Gravens Port oplukket er,
See! den Opstandne er dig nær,
Han skal forklart dig møde."

Hør det Englebudskab, Jord!
Hør det, Himlens Rige!
Salig, Hvo som seer og troer!
— Salig uden Lige!
Hvo ei saae og troede dog
Hvad der staaer i Livets Bog,
Hvad med Englersst der toner:
Evig lever vor Forsoner!

Hør det! du, som ikke troer,
For du selv har fuet,
For du i hans Nagleboer
Har fornummet Dødens Spor,
Hvem hans Magt har kuet!
Hør! og see! og vidd forvist:

Han er Herren Jesus Christ,
Herren til Gud Faders Ære;
Hans skal Livet evig være!

Ja, dit er Livet, Herre Christ!
Paa Jorden, som i Himlen hist:
Ved dig vi leve Alle,
Ved dig er Jord og Himmel skabt,
Foruden dig var vi fortabt —
Dig evig vi paakalde!

Du sender os din Faders Aand,
Til Himlen leder os din Haand,
Og til din Faders Rige.
Vildfarne vi ved Dybet stod,
Du Vei os viste med dit Blod,
Du Hyrde uden Lige!

For Hiorden gav du hen dit Liv,
Dit Dødsuk blev et Skaberbliv
For Sjælene, som døde;

For os randt Blodet paa din Kind,
For os du gik i Graven ind;
Den var saa dyb, saa øde.

Saa kold og tung var Gravens Steen,
Den knuged haardt de møre Been,
Ei Lys den gjennemtrængte;
Ei Glimt af Evighed vi saae:
Paa Sjælen selv den Gravsteen laae —
Din Guddomskraft den sprængte.

Du er opstanden, vi skal opstaae,
Som du, af Gravenes Huler;
Som du vi fulde til Liv udgaae,
Naar Dødens Skygge os skjuler.
Vær priset, Frelser! i Evighed!
Til dig vi af Graven udstige!
For du os til den evige Fred,
Og til din Saligheds Rige!!

Christi Himmelfart.

Et Syn er seet i Israel,
Det Syn kan Blinde skue:
Det svæver saligt for vor Sjæl
I Aandens reene Lue:
Forklarte Frelser! dig vi see
Udvandret fra Gethsemane,
Fra Golgatha udgangen,
Opstanden af den dunkle Grav,
Du ryster sidste Støvgran af,
Du hører Seierssangen.

Guds Engle sjunge: kom! o! kom!
Tag over os dit Sæde!
Dig venter Herrens Helligdom
Og Himlens høie Glæde.

Det toner over Jorden hen,
Det toner til Bethanien;
Der ſtander du, Eenbaarne!
See! alt en lys, forklaret Aand,
Oplefter du din Guddomshaand,
Velſigner de Udkaarne.

De knæle Alle for dig ned,
De elſke dig ſaa ſaare:
O Herre! til din Himmel med
Tag Jordens Afſkedstaare!
Din Røſt vi høre ſidſtegang,
Dig kalder høit Cherubers Sang,
Fra os dig Skyen fjerner,
Du ſvæver paa dens lyſe Flig
Forklaret over Jorderig,
Og over Himlens Stjerner.

Dens gyldne Port er høit oplukt,
De Salige ſig glæde,
Serapher paa din Himmelflugt
Nedſkue og tilbede;

De hilse dig med Jubelsang,
Og Stjernerne med hellig Klang
Sig for dit Aasyn bøie.
Forsvundet er den dunkle Jord,
Du i din Faders Rige boer,
Staaer salig for hans Øie.

Omstraalet af Guds hellig Aand,
Du knæler for hans Throne,
Opstiger ved hans høire Haand,
Mens alle Himle tone.
— O Frelser! see end til os ned!
Forglem ei i din Herlighed
Den Jord, som dig tilbeder!
Velsign os i din Faders Navn!
O! før os Alle i din Favn
Til Himlens Saligheder!

Pintsehymne.

Vær priset! du Guds hellig Aand!
Dig Faderen os sende!
Du lose Sjælens Tungebaand!
Dens Guddomsglød du tænde!
Du troste den forladte Jord!
O! er end tabt det sidste Spor
Af Herrens Gang hernede —
Du være end tilstæde!

Du svæve over Verden end
Paa Lysets rene Vinge!
I Stormens Flugt du suse hen!
Din Røst fra Bølgen klinge!
Du hvidske i det stille Væld!
Du aande i den fromme Sjæl
En salig Trost i Nøden,
Og evigt Liv i Døden!

O du, i hvem for sidstegang
Gud her sig aabenbarer!
Din Vinge over Chaos klang,
End over os den farer:
Jeg hører den paa Tidens Hav,
Den vifter over Slægters Grav;
O! svæv end, Himmeldue!
I Verdens sidste Lue!

Ak! slukke vi din Flamme ud,
I evigt Mulm vi rave:
Ei vandrer meer den gode Gud
I Paradisets Have;
Han taler ikke til os meer,
Og Ingen Herrens Aasyn seer
I Tornebusken lyse,
Naar vi for Prøven gyse.

Gud Fader har vi fra os stødt,
Vort Paradiis er lukket,
Endnu engang han har os mødt,
Og Afgrundsflammen slukket:

Et Menneske han for os stod,
Og Sønnen Himlens Port oplod;
Os har en Frelser gjæstet,
Men vi har ham korsfæstet.

I Himlen throner Himlens Gud,
Og Sønnen hos sin Fader;
Men slukkes Herrens Aand ei ud,
Ei Herren os forlader;
Du Jordens sidste Himmelbaand!
Dig har vi end, o Helligaand!
Kan Øiet dig ei skue,
Høit brænde dog din Lue!

I Angerstaaren brænde den
Paa blege Synders Kinder!
I Øiet tindre den igjen,
Naar Andagtstaaren rinder!
Den flamme i det reene Bryst,
Som hæver sig med himmelsk Lyst
Og høie Psalmetoner
Til Sjælenes Forsoner!

O! lad mig i din Flamme dse!
Du Guddomsaand, som svinger
Dig evig over Verdens Øe
Paa Lysets rene Vinger!
Fortær i Andagtsglød mit Bryst!
Og hæv min Sjæl til Naadens Kyst!
I dine Straaler stige
Den lys til Lysets Rige!!

Velsignelsen.

Vil Herren med os være,
Hvo er os da imod?
Igjennem Nattens Hære
Hans Engle os skal bære;
Vil Herren med os følge,
Selv paa den dybe Bølge
Ei synke skal vor Fod.

Skal vi paa Braade stige
Og gjennem Luer gaae,
Vor Stie skal vorde lige,
— Den gaaer til Himlens Rige —
Vil Herrens Haand os føre,
Ei Flammen os skal røre,
Vi skal Klenodet naae.

O! Gud! du os bevare!
Velsign os naadelig!

Forbandelsen bortfare
For Naadens Engleskare!
Lad os i Verdens Vrimmel
Ei tabe Frelsens Himmel,
O Christ! dit Himmerig!

O Herre! lad du lyse
Dit Aasyn over os!
Naar vi for Mulmet gyse,
Hvor ingen Sol skal lyse,
Naar i den Nat vi grue,
Hvor ingen Stjerner lue,
O! lys da du for os!

Velsign os evig, Fader!
Velsign og giv os Fred!
Naar Broderen os hader,
Naar Verden os forlader,
Naar sidste Kamp os kuer,
Naar Synd og Død os truer —
Giv Fred og Salighed!

Blandede Digte.

Tvillingbrødrene.

I Castiljen staaer en Klippe,
Ebro gvælder ved dens Fod;
Naar paa Klippen Maanen skinner
Luer Strømmen rød som Blod.

Og naar Storm om Klippen suser,
Svulmer høit den unge Flod,
Og en Stemme øste klynker
Underligt ved Klippens Fod.

Hyrdepigen vort den skuer,
Nævner Navnet Carvajal;
Men hvis en Tyran den eier,
Vifelig! han blegne skal.

Fierde Ferdinand beherfked
Stolt Castiljens Klippeland,

For Constanze af Navarra
Lued han i Elskovsbrand.

Ridder Carvajal, den tappre,
For Constanzes Brudgom var;
Men, af Kongens Glands bedaaret,
Frillen Skjændselspurpur bar.

Kongens Hjerte hun fravendte
Fra hans Dronning, fra hans Folk,
Med sit Liv hun det undgjeldte,
Ramt af lønlig Morderdolk.

Carvajal stod med sin Broder
Samme Stund med Pilgrimsstav,
For til Jorsal at henvandre,
Og at dee ved Christi Grav.

Tvillingbroderen ham fulgte;
De tilsammen Lyset saae;
De tilsammen svoer at skue
Lyset, som vi hist skal naae.

Tvillingbrødrene nu ginge
Haand i Haand med tunge Fjed,
Og gjentoge for hverandre
Kjærligt gamle Troskabseed.

Elskeren mod Jorden stirred,
Tænkte paa sin faldne Brud,
Broderen sin Stjerne søgte,
Tænkte paa den gode Gud.

Om det fjerne Land han drømte,
Hvor den store Frelser gik,
Saae mod Øst med hellig Længsel,
Taarer i det fromme Blik.

Taus de gik ved Ebros Bredder
I den stjerneklare Nat,
Nu de Jammerskriget hørte,
Og til Hjelp de iled brat.

Men forsildigt Værget blinked
I de tappre Brødres Haand;

Morderen i Natten flyede
Som en fjendtlig Hævnens Aand.

I sit Blod Constanze svømmed,
Dolken sad i hvide Barm;
Ridderen tilgav den Faldne,
Og hun døde i hans Arm.

Lænet til det tunge Værge,
Sørgende ved Liget stod
Tvillingbrødrene, og blanded
Taarer i den Skjønnes Blod.

Og som Mordere de grebes,
Standsede paa fromme Vei,
Bundne de for Kongen førtes,
Lov og Dom dem undtes ei.

Rasende, han bød dem føres
Høit paa højest Klippetop,
Og derfra i Dybet styrtes
Førend Sol i Øst randt op.

"Ei for Dommen, ei for Døden
Skjælver nogen Carvajal;
Men jeg raader dig, o Konge!
Fuldend ei dit Syndetal!

"Dom ei, at du ei skal dømmes
Strængere end du formaaer;
Hvis du her os ei vil høre,
Hist du os til Regnskab staaer."

Saa den bundne Ridder taled.
"Tie! — Afsted!" — lød Kongens Bud —
Flux til Klippens Aas de førtes,
Stirred vidt i Natten ud.

Pilgrimsstaven de nedlagde,
Sank saa til hinandens Bryst,
Bad for deres arme Sjæle,
Gav hverandre sidste Trøst.

Og paa Pynten de udstrakte
Armene mod Himlens Blaa,

Og til Uskyldsvidner kræved
Alle Nattens Stjerner smaa.

"Frelseren paa Jord vi søgte,
Jorden eier kun hans Grav;
Nu hans Himmel os modtage!
Brudt er her vor Pilgrimsstav.

"Lad os Arm i Arm da synke!
Endt er her vor Længselsgang,
Ebro skal vort Støv henrulle,
Sjungende vor Seiersſang.

Men for alle Kongers Konge
Vi vor Dommer møde skal,
Naar i treti Dage Dybet
Gjemmer Navnet Carvajal."

Saa de talede og nedstyrted,
Alle blegned, som det saae;
Men om treti Dage Kongen
Blegere paa Leiet laae.

Han til Dommen var indgangen,
Hvortil han indstævnet blev;
Uden Bod og sidste Salve
Døden Synderen bortrev.

Den Indstævnte end han nævnes
Udi Kroniken med Gru:
Naar hans Liv er glemt paa Jorden,
Kommes skal hans Død ihu.

Klippen truende end stander,
Ebro græder ved dens Fod;
Naar paa Klippen Maanen skinner,
Luer Strømmen rød som Blod.

Hyrdepigen rørt den skuer,
Nævner Navnet Carvajal;
Men hvis en Tyran den siner,
Visselig! han blegne skal.

Emma og Aanden.

Emma.

Ak! Ven! hvor er din Bolig?
Hvor svæver nu din Sjæl?
Jeg søger dig urolig
Her ved vort elskte Væld;
Jeg søger dig i natlig Stund
Her i vor stille Elskovslund
Hist ved den klare Sø;
Men ak! jeg hører, seer dig ei.
Høit over Stjerner gaaer din Vei,
Ei hos dit Hjertes Mø.

Aanden.

Ak! i min Stjernebolig
Jeg hører Sørgesang,

Min Emma gaaer urolig
I Natten, mørk og lang,
Sin tabte Ven hun søger kun
Ved Kilden i vor Elskovslund,
Og ved den stille Sø;
Men ak! hun hører, seer mig ei,
Høit over Stjerner gaaer min Vei,
Ei hos min Elskovs Mø!

Emma.

Kan du min Røst fornemme
Hist i din Stjernehal,
Kan du din Himmel glemme,
Og lytte til min Qval;
O! kan du svæve til mig hid,
Paa Maanestraalen, lys og blid,
Saa kom, o Elskte, kom!
Forbarme, o! forbarme dig!
Kom, før mig til dit Himmerig!
Kom, Elskte! kom, o kom!

Aanden.

O! kalder mig din Stemme
Ned fra min Stjernehal,

Du skal min Aand fornemme,
Jeg lindre skal din Qval.
See, Elskte! see, jeg er dig nær,
Jeg vinker dig i Stjerneskjær,
Kom, følg dit Hjertes Ven!
Af Støvets Baand jeg løser dig;
Kom, følg mig til mit Himmerig!
Følg evig nu din Ven!

- - Hæv os, I Straaler klare!
Til eders store Væld!
Vi saligt nu bortfare,
Hensmelte Sjæl i Sjæl!
I Lunden Emmas Klager døe!
Farvel for evig, stille Søe!
Vor Fryd i Himlen boer —
Høit over Stjerner gaaer vor Gang,
Os hilser alt Cherubers Sang —
— Farvel! du dunkle Jord!

Kong Valdemars Jagt.

(Et sjællandsk Folkesagn.)

Paa Sjslunds fagre Sletter,
Ved Østersøens Bred,
Hvor Skoven Krandse fletter
Om Engens Blomsterbed,
Hvor Sølverkilden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Der stolt, i gamle Tider,
En Kongebolig stod.

I Borgens gyldne Sale
Sig rørte muntert Liv,
Der hørtes skjemtsom Tale
Og lystigt Tidsfordriv:
Kong Valdemar der bygged
Saa fast sit Kongehuus,
Som det hans Liv betrygged
Til Verden sank i Gruus.

Der Glædens Kilder fløde
Saa tit med Druens Blod
Fra Vinteraftenrøde
Til Sol i Østen stod;
Men i de lyse Dage,
I Sommer og i Høst,
Lød under Bøgetage
Den frie Kongelyst.

Da rørtes Horn og Bue,
Med Kongen Hengsten sprang,
Og fues i Solens Lue,
Og sig mod Skoven svang;
Med lystig Jægerskare
Paa hviden Ganger slei
Den Konge tit med Fare
Henover Stub og Hei.

Som stærke Nordenvinde
De Jægere henfoer,
Da flyede Raaer og Hinde
Som Løv i Stormens Spor;

Men i den raske Glæde,
Ved Jægerhornets Klang,
De glemte tit at bede,
Og høre Messesang.

Tit naar den arme Bonde
Gik over Kirkesti,
De Jægere og Hunde
Foer lysteligt forbi;
De lagde Hegnet øde,
For bange Hind at naae,
Og Agrens gyldne Grøde
Nedtraadt i Støvet laae.

Da sukked arme Bonde,
Og sine Hænder vred;
Men Jægere og Hunde
Ei standsedes derved;
Tit klynked saaret Hare,
Mens Kirkeklokken klang,
Da styrted i den Skare
De Hengste mangengang.

En hellig Paaskemorgen,
Da Ottesangen lød,
Og af Langfredagssorgen
Den store Fryd frembrød,
Vildt Jægerhornet blanded
Sin Lyd med Klerkers Sang,
Og frygtsom Hare standed
Midt i den Kirkegang.

Da treen mod vilde Skare
Den Biskop, god og from,
Bød i Guds Navn dem fare
Langt fra hans Helligdom,
Med Kirkens Ban dem trued,
Med Gud og Evighed;
Men Kongens Harm oplued,
Han svared stolt og vred:

"Fra mine Fædre raktes
Mig gyldne Krone hen;
Fra Paven Troen bragtes,
Den kan han faae igjen;

Hvis her jeg evig kunde
Ved Jagten fryde mig,
Jeg vilde ei misunde
Vor Herre Himmerig."

"Det Ord du vil fortryde,"
Lød fromme Biskops Røst.
Brat Jægerne bortflyede,
Lig Trækfuglsværm i Høst,
Og stolt af Kongebyrden,
Den hvide Ganger sprang,
Og fuss ad Sjælehyrden
Og fjerne Ottesang.

— I Muld forlænge siden
Kong Valdemar er lagt;
Men sælsomt gjennem Tiden
Gaaer Sagnet om hans Jagt.
Tit korser arme Bonde
Sig end paa natlig Sti,
Hvor Jægere og Hunde
Ham suse vildt forbi.

Længst Sølvertilden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Hvor stolt i gamle Tider
Den Kongebolig stod;
Men i de Nætter klare,
I Sommer og i Høst,
Som af en Trækfuglskare,
Fornemmes fælsom Røst.

Paa Gangeren den hvide,
Med luftig Jægerhær,
Man seer da Kongen ride
Saa bleg i Natten der;
Saalunde, mon man sige,
Han bøde maa med Nag,
Og vente paa Guds Rige,
Og Dommens store Dag.

Til min Ven P. Dons.

(1813.)

Der gaaer en venlig Aand,
Og knytter Haand til Haand,
Og Tanke fast til Tanke gjennem Livet;
Den aanded i min Sang
Dit Hjertes stille Klang,
Og derfor har du Broderhaand mig givet.

Et Evangelium
Gaaer gjennem Tid og Rum,
Det har jeg hørt, det skal jeg aldrig glemme;
Jeg hørte det alt spæd,
Og naar jeg siden græd,
Det hvidskød Trøst og Haab med Englestemme.

Men gjennem Verden gaaer
En Fjende om, og saaer
I Hvedeagren Klint og Tidsler golde;
Og i det unge Sind
Han kaster Tvivlen ind,
At Troen ei skal Slægtens Hænder folde.

Og Klinten frodig groer,
Og Tidslen vorder stor,
Mens Tvivlens Orm paa Hjerteroden nager;
Og Øiet seer kun Strid
Igjennem Rum og Tid,
Og Støvet vælter sig i Støv, og klager.

Da synes Falskt os Sandt,
De dybe Længsler Tant,
Og Daarlighed hvad Daaren ei kan fatte.
Vi maale Stjernens Vei,
Vor egen see vi ei;
Men troe, for os er ingen Grændser satte.

Vi vil de Stjerner smaa
Paa Konstens Vinger naae;
Men synke brat i Ørknen ned og græde —
Vansmægte maa vor Sjæl:
Udtørret er det Væld,
Som viede til Gud og Christ de Spæde.

Naar Nøden da er størst,
Hvo lædsker Sjælens Tørst?
Hvo lader atter Livets Kilde springe?
Det gjør den gode Aand,
Som knytter Haand til Haand,
Og breder over Hjerterne sin Vinge.

— — Jeg var i Fare stødt;
Men Vingen var udbredt,
Den vifted blidt min Barndomstro tilbage:
Jeg fandt min Gud igjen,
Jeg priste Frelseren,
Og Glædestaarer dulmede min Klage.

Da var det, Ven! du kom,
Saa venlig og saa from,
Et Billed af den Ven, som jeg tilbeder;
Og samlet i hans Navn,
Velsignet i hans Favn,
Vi ei adskilles skal i Evigheder.

Kom, ræk mig trofast Haand!
Og med den gode Aand
Hjelp du mig trolig Fjenden at bevinge!
At vi til Frelseren
I Børnehimmelen
Kan os engang som Broderengle svinge.

Kirkelammet.

(Efter et sjællandsk Folkesagn.)

Der ganger et Sagn i Tommerup By,
Saa underligt er det at høre;
Ved Qvellen her i fortroligt Ly
Til Sagnet jeg Harpen vil røre.

Da Tommerup Kirke sig høved i Nord,
De Trolde sig harmed og fnyste,
Paa Stormenes Vinger mod Spiret de foer,
Og mægted dets Grundvold at ryste.

Tre Gange opreistes det hellige Huus,
Med Vievand Grunden besprængtes;
Tre Gange sank det paany udi Gruus,
Af Troldene Korset fortrængtes.

I Sneverriis boede en hellig Maud,
De Skoveremitten ham kaldte;

Om ham de over det hele Land
Saa mange Jertegn fortalte.

Han Værkbrudne læged med Blomsternes Saft,
Han Døve og Blinde helbreded;
Forvildede Sjæle ved Ordets Kraft
Til Frelserens Himmel han leded.

Han kommen var hid fra den hellige Grav,
Saa ydmyg og from udi Aanden,
Med Muslingekappe og Pilgrimsstav,
Med liden Pige ved Haanden.

Det Pigebarn fulgte ham, hvor han gik,
I Skoven hun hos hannem boede,
Hver Morgen hun æste af Kilden hans Drik,
Hver Aften hans Fødder hun toede.

Hun gik ved hans Side, hun sov ved hans Fod,
Af Oldingens Hænder hun spiste,
Og naar han bad, som en Engel hun stod,
Og sjungende Frelseren priste.

Med Blomster i guldgule flagrende Haar,
Med Korset i foldede Hænder,
I hvide Klæder gik Barnet i Vaar
Til Engen, hvor Sneverriis ender.

Der vogted hun daglig et svanehvidt Lam,
Med det hun smaasnakked og leged;
Den lille Yndling, saa kjælen, saa tam,
I Engen sig tumled og qvæged.

Det Barnets fortrolige Stemme adlød,
Paa Eng som i Oldingens Hytte;
Tit hviled det Hovedet i hendes Skjød,
For til hendes Sange at lytte.

Tre Vintre Gubben i Hytten sad,
Og trøstede Unge og Gamle;
Tre Somre gik Barnet med Lammet saa glad,
Paa Engen Smaablomster at samle.

Nu hørtes det Sagn fra Tømmerup By
Om Kirken, som ei kunde bygges;

Til Skoveremitten om Raad de mon tye,
At det hellige Værk maatte lykkes.

Da blegner den Olding om magre Kind,
Han sukker, og tøver at svare;
En Lyndom han gjemmer i tankefuldt Sind,
Den maa han nu lydt aabenbare:

"Ei Orm maa nage i Træets Rod,
Hvis Træet Frugter skal bære:
Uskyldig og reen som Frelserens Blod
Hans Kirkes Grundvold maa være.

Skal Livets Paulun paa Jorden bestaae,
Paa en levende Grund det maa bygges,
Det Døde maa ved sig selv forgaae,
For Frelsen et Offer maa smykkes.

Et Offerlam har jeg, uskyldigt og hvidt,
Det smykker med festlige Krandse!
En Barnehaand lede til Graven det blidt!
Og fro det paa Veien skal dandse.

Lad Ingen det røre med Staal eller Haand!
Frivillig i Graven det springe!
See! da skal en hellig, en levende Aand
Paa Offeret Templet fuldbringe."

Saa taled den Gamle. — Med taarefuldt Blik
Den Pigelil Lammet fremledte,
Og krandset, med Barnet det dandsende gik,
Didhen, hvor dets Grav de beredte.

Selv sprang det i Hulen; det Pigebarn græd;
Men dog gjennem Taarer hun smiled,
Og kasted Smaablomster i Hvælvingen ned;
Fro Lammet paa Blomsterne hviled.

Tilmuret blev Graven, mens Psalmerne leb,
Og Vievand Grundvolden væded;
Snart Kirken sig reiste, hvor Taarerne flod,
Og Offeret Værket nu freded.

Men sorgfuld i Hytten den Pigelil sad
Hos Gubben i Skoven, og sukked;

Endnu sang hun Psalmer, naar Oldingen bad;
Men aldrig et Øie hun lukked.

Hver Nat stod hun op, og paa Stjernerne saae,
Som fjernt over Kirken nedsunkled,
Og saae hun et Lam mellem Buskene gaae,
Blev Øiet af Taarer fordunklet.

Saa sad hun ved Vindvet i Skovhytten der
En hsihellig Julenat eene,
Og saae baade Maane og Stjerneskjær
Gjennem Bøgenes riimfrosne Grene.

Og see! — da dandsed for Hyttens Dør
Et Lam, som med Krandse omvundet,
Saa glad hun aldrig sig følede før —
Men see! nu var Synet forsvundet.

Dog var det, som Barnet det Vink forstod,
Et Julequad fro det istemte,
Og slumrede ind ved den Gamles Fod,
Og al sin Kummer forglemte.

Af varslende Drøm den Gamle opfoer —
Død laae ved hans Fødder den Spade;
I Sneen ved Døren han kjendte de Spor,
Som Kirkelammet mon træde.

Snart Pilgrimmen døde og lagdes i Jord,
Ved Sneverriis hvile hans Bene;
Gudfrygtige Bønde end gyæget sig troer,
Naar han beder paa Gravhøiens Stene.

End ganger det Sagn over Land, over By:
— Heelt sælsomt det er at fornemme —
Saa ofte en Kirke skal bygges af ny,
Et Liv den i Grunden maa gjemme.

End ganger et Sagn over viden Øe,
— Saa underligt er det at høre: —
Hvergang der et lidet Barn skal døe,
Det Kirkelam dandser for Døre.

Psalme.

(1813.)

Mørkhed er og ikke mørk hos dig, og Natten maa lyse som Dagen.

Davids 139te Pſ. V. 12.

Herre! hører du hvor Hjertet klager?
Hører du hvor blødende det ſlaaer?
Seer du Ormen, ſom det lønlig nager?
Gud! — ja du mig kjender og randſager,
Du kun mig forſtaaer.

Du forſtod min Tanke i det Fjerne,
Du mig fordum fulgte i min Nat;
O! til dig betroede jeg mig gjerne,
Ja, forlod mig end den ſidſte Stjerne,
Var jeg ei forladt.

Gud! din Aand omkring mit Leie svæved,
Gud! din Haand mig leded paa min Vei,
Og naar Jorden under Foden bæved,
Jeg til faste Himmel Øiet hæved,
Og jeg skjælved ei.

Er det end din Haand, som mig henfører?
Gaaer du endnu med mig paa min Vei?
Er det end din Stemme, som jeg hører?
Eller er det Stormen, som mig rører?
— Gud! forlad mig ei!

Ak! hvi mon din Haand du fra mig drager?
Herre! — ak! hvor skal jeg vandre hen?
Er du vred paa mig, fordi jeg klager?
Vender du dig bort, naar jeg forsager?
Herre! — kom igjen!

Da jeg var et Barn, dit Navn jeg priste,
Det mig var saa vel, saa underfuldt;
Dengang kunde Verden mig ei friste,
Gud i Himlen mig sit Aasyn viste,
Nu har han det skjult.

Herre! men du seer dog hvor jeg vanker,
— Ei dit Øie blændes i din Sky —
Hjertet seer du, naar det tvivlfuldt banker,
Sjælen gyser selv for — sine Tanker,
Vil sin Dommer flye.

Men hvorhen skal for din Aand jeg vige?
Hvor er Skjulet, hvor du mig ei seer?
Møder jeg dig ei i Himlens Rige?
Vil jeg i den dybe Afgrund stige,
Er du da ei der?

Flygter jeg paa Morgenrødens Vinger,
Om jeg fjernt ved Verdens Ende boer,
Gaaer jeg did, hvor Nattens Fugl mig bringer,
Mon du der ei Tordenkilen svinger
Mod den faldne Jord?

— Dog, jeg vil ei skjælve for din Vrede:
Fader! du er god, som du er stor;
Fader! du har seet min Anger grøde,
Og hvor frelste Syndere sig glæde,
Evig Naade boer.

Naade, Fader! Naade for min Brøde!
Har jeg elsket Verden meer end dig —
Glemte jeg, naar mine Taarer flød,
Glemte jeg, naar mine Elskte døde,
Gud! at prise dig - -

— Herre! du mig kjender og randsager,
Prøv mig! -straf mig! -men forlad mig ei!
O! lad Ormen dø, som Hjertet nager!
Leed mig — naar i Natten jeg forsager —
Paa en evig Vei!!

Skyggen.

Pige med den blege Kind!
Siig, hvorfor du blegned?
Barn! hvi flygted du herind?
Siig, hvorfor saa angst i Sind
Du paa Tærsklen segned?

"Ak! derom du spørge ei!
Lad mig atter vandre!
Gjennem Natten gaaer min Vei,
Hvad mig ængster seer kun jeg:
Det forstaaer ei Andre.

Ak! jeg selv det ei forstaaer —
Hvi vil jeg det dølge?
Seer du ikke, hvor jeg gaaer,
Mig den store Skygge naaer,
Maa mig stedse følge:

Først det var et sælsomt Dyr,
Det forsvandt i Sommer.
— Hjemme jeg om Dagen syer,
Angest jeg for Skyggen flyer,
Hvergang Natten kommer.

Fremmed Mand er onde Dyr,
Som mig nu forfølger;
Onde Mand hver Nat jeg flyer,
Til jeg i min Angest tyer,
Ned til Søens Bølger.

Seer jeg der hvor Maanen rød
I det Dybe blinker,
O! da glemmer jeg min Nød,
Skyggen flyer — og venlig sød
Dybets Stjerne vinker.

Ak! nu staaer han atter hist - -
Jeg til Bølgen iler —
- - Skyggen frygter Dybet vist;
I dets Skjød jeg dog tilsidst
Sødt og stille hviler." —

Cort Adeler.

Cort Adeler var sig en Helt saa stærk,
Hans Ry foer saa vide om Lande,
Han sved saamangent et Manddomsværk
Alt ved de fremmede Strande.

I Myklegaard hørtes hans Navn med Skræk,
De Tyrker kun lidet ham hued;
Han slog saamange med Sværdet kjæk,
Fem Tusind med Lænker han kued.

Ved Tenedos toned hans Seiersang,
Mens eenlige Snekke han bøded;
Da kom Hr. Ibrahim, stærk og lang,
Af Harme den Muselman gloded.

Med tusinde Mand han mod Helten foer,
Ham tyktes Seiren alt vunden;
Paa sondrede Snekke de sprang ombord,
Og raabte paa Christenhunden.

Paa Dækket der sves saa haard en Færd,
Saamangen Christenhelt blæder.
Eort Adeler slynger sit gode Sværd,
Han slux den Muselman møder.

Hr. Ibrahim efter hans Hoved slog;
Men det vilde Helten ei slippe:
Med høire Arm han det Hug modtog;
Men nu vilde Styrken ham glippe.

Med venstre Haand tog han Sværdet fat,
Og nu foer han ikke med Lempe:
Paa Dækket der faldt et Hoved saa brat,
Det tabte den tyrkiske Kæmpe.

Nu faldt hver Muselmans Sværd og Mod,
Som Dyr de lode sig binde;

Fra Tenedos seiled den Kæmpe god
Med Seir, for flyvende Vinde.

Cort Adeler frem for sin Konge stod,
Ei Heltens Hæder var ringe:
Et Banner han lagde for Kongens Fod,
Og Ibrahims vældige Klinge.

Nu ligger Helten i sorten Muld,
Han klover ei flere Pander;
Men Dannemark gjemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

Døden.

(Efter Mynster.)

Op, Synder! vaf din Dvale!
See! han for Døren staaer,
Som skal Guds Dom udtale,
Til Jorderig forgaaer;
See! Livets stærke Fiende,
Den Kæmpe, mørk og kold,
Han vil dig overvinde,
Han æsker Syndens Sold.

Hvormed vil du ham møde?
Hvor er det Sværd paa Jord,
Som Kæmpen kan nedstøde,
For hvem alt Liv henfoer?

Hvor er det Skjold at finde,
Som han ei sønderbryd?
Han stormer frem iblinde:
Det er den blege Død.

I Graven har han hjemme,
Der fører han dig hen.
Fra Mulmets dybe Gjemme
Steeg Ingen op igjen.
See! Slægterne bortiled,
Bliv Støv! var Støvets Lov,
Og Løven, som nys smiled,
Er Ormens fule Rov.

Foroven Dødens Bolig
Er skjult med Blomster smaa,
Der synger Droslen rolig,
Der Sorgen tauns mon gaae;
Forinden sidder eene
Forkrænkelsen paa Liig,
Og seer hvor dine Bene
I Muld opløse sig.

— Udrust dig! Fjenden kommer;
Strid nu den gode Strid!
Anraab den store Dommer!
— Hjelp Gud! for evig Tid —
Lad Sjælen ei forsage!
— Udstrakt er Kæmpens Haand,
O! lad ham ei borttage
Den sønderknuste Aand!

Nei, den indgaaer til Dommen,
Kan den for Gud bestaae,
Da Død! o vær velkommen!
Du skal ei Seier faae:
Du Livet kan bortrive,
Du Hjertet knuse kan;
Men Herren skal du give
Den Sjæl, som holder Stand.

Dog Vee! Hvo kan bestande?
Skal Lovens Dom bestaae,
Selv Helgenen forbande
Den Stund, han Lyset saae!

Hvo tør sit Aasyn hæve
Mod ham, som Tanken veed?
Skal kun den Reene leve,
— Far hen, vor Evighed!

- - Fortvivl ei! bange Synder!
See! ved din Side staaer
Den Herre, som forkynder
Dig Liv, naar Alt forgaaer;
Mod Salighedens Fjende
Han rækker dig sit Skjold,
See! du skal overvinde
Den Kæmpe, mørk og kold.

Paa Skjoldet Korset luer,
Malt med din Frelsers Blod;
Om Helved nu dig truer,
Ei synke skal dit Mod.
I Dødens Ormehule
Lød Stavet styrte ned!
For Gud skal Korset skjule
Din Synds Mangfoldighed.

For Dommeren du træde
Med Skjoldet for dit Bryst!
Og Englene skal qvæde
Forbarmelse og Trøst;
Dit Øy er ei udslukket,
Fordomt er ei din Aand,
Din Himmel ei tillukket,
Din Sjæl er i Guds Haand.

Alfonsus de Gusman.

Paa Tariffas høie Mure
Stod Alfonsus, klædt i Jern,
I hans Haand det christne Banner
Vajed stolt, et helligt Værn.

Maurerne trindt Muren larmed,
Spanjens Helte modigt stred,
Af Alfonsus Røst opflammet,
Medens Børn og Qvinder græd.

Dog Alfonsus var en Gubbe,
Heltens Lok var hvid som Snee,
Derfor Banret kun han hæved,
Kunde kun paa Kampen see.

Men hans Stemme, som en Helgens,
Styrked Heltene i Dyst.
Fremmerst stred hans Søn i Hæren,
Faderen det saae med Lyst.

For den unge Ridders Landse
Veeg de Maurers vilde Hær;
Men det brast i Vaabenbraget,
Just som Seirens Stund var nær.

Fremad atter Fjenden styrted,
Slagne Spanjens Helte veeg,
Og Alfonsus Søn stod eene
I den grumme Vaabenleeg.

Overvældet og afvæbnet,
Lænkebundet Helten stod;
Faderen det saae, og blegned,
Stytted Banret ved sin Fod.

Tæt mod Muren Fangen førtes,
Høit Heroldens Stemme lød:

"Oplad os Tariffas Porte!
Eller see din Afkoms Død!

"Overgiv det christne Banner!
Hør Alfonsus! og adlyd!
Eller see din Søn nu blede
Gjennemboret af vort Spyd!"

Gubben stift paa Sønnen stirred,
Saae ham i den ædle Sjæl,
Saae ham i det lyse Øie,
Og forstod ham saare vel.

Høiere han Banret hæved,
Taug, og kastet ud en Dolk
Over Muren — og bortvendte
Blege Aasyn mod sit Folk.

Folket høit et Skrig udstødte,
Gubben som af Drøm opfoer:
"Hvad er skeet?" — "Din Søn er myrdet,
Det er skeet, det grumme Mord."

"Nu, saa være Herren lovet!
Fjendens Seiersskrig ei lød;
Følger mig nu! Seir er vundet!"
— Heed paa Jord en Taare flød. —

Brat han over Muren styrted,
Banret flagred i hans Haand,
Og forfærdet Fjenden flyede,
Som bortjaget af en Aand.

Korsets Helte Gubben fulgte,
Maurerne i Græsset bred;
Men Alfonsus som en Helgen
Over Valen taus fremskreed.

Seierkront han kom tilbage
Banret i den matte Haand,
Paa Tariffas Muur det planted,
Og opgav den høie Aand.

Elskovsbladet.

Hører du, Elskte! hvad hvidskende bæver
Gjennem den tause, fortrolige Luft?
Hører du Stemmen, som lullende svæver
Over dit Leie i Lilleduft?

Det er min Kjærlighedsengel, som bringer
Lønligt i Natten et Kjærlighedsqvad,
Vifter Velsignelser med sine Vinger,
Strøer paa dit Leie et Lillieblad.

Kan du det venlige Budskab fornemme?
Seer du min Elskovs uskyldige Brev?
Hør hvad den hvidsker, den lønlige Stemme!
Hør, hvad paa Lillien min Genius skrev:

Her er saa tyst i mit eensomme Kammer,
Nattens Smaastjerner de glimte herind,
Kjærlighedsfaklen paa Himmelen flammer,
Elskeren synger saa stille i Sind.

Mon hun nu slummrer, min elskede Pige?
Eller hun vaager og tænker paa mig?
Mon hun nu drømmer om Himmelens Rige?
Taler med Gud, eller beder for mig?

Venlige Stjerner! o! skuffer mig ikke!
Siger mig, om I min Elskede saae!
Tyder jeg ret eders tindrende Blikke?
— Ja, I har seet hvor den Yndige laae.

Hellige Maane! saa livligt du flammer,
Smiler saa venligt til Sangeren ind:
Du var vist og i min Elskedes Kammer,
Kyssede fromt den uskyldige Kind?

Himmel! o! skal jeg dig ikke misunde,
Send mig din Kjærlighedsgenius hid!

Og lad den Elskede sødelig blunde,
Medens den nynner, saa venlig, saa blid!

- - Hører du, Elskte! Det hvidsker, det bæver
Gjennem den tause, fortrolige Luft!
Det er min Engel, som lullende svæver
Over dit Leie i Lilieduft.

Espen.

Hvad hvidsker saa sælsomt i Midnattens Stund
Fra Espens de bævende Blade?
Hvad sjunger den sorgfuld i eensomme Lund,
Naar Fuldmaanens Straaler den bade?

Det toner som Vindpust i Guldharpens Streng,
Det toner som Dødningesukke,
Smaablomsten det hører i duftende Eng,
Og maa sig med Taarer tillukke.

O! sig mig, du Arme! hvi bæver du saa?
Hvad maa du saa ængstelig nynne:
Kan Anger og Sorg til dit Hjerte og naae?
Kan Skovens Indvaaner og synde?

"Ja, visselig! — sukker den bævende Røst —
Din Slægt ei aleene er faldet;
Du trænger ei eene til Naade og Trøst,
Er eene til Frelsen ei kaldet.

"Jeg ogsaa den salige Stemme har hørt,
Som Jorden med Himlen forsoned;
Men Stormen har mig fra min Salighed ført,
Forgjæves mig Freden omtoned.

"Ved Kedron jeg standed hovmodig og saae
Forbarmerens straalende Øie,
Hvert Træ sig nedbøied hvorhen han mon gaae,
Jeg vilde mit Hoved ei bøie.

"Jeg kneised mod Skyen, mens Lillierne sang
Og Rosen sig neied i Støvet;
Jeg strøede ei Blad paa den Helliges Gang,
Jeg rørte ei Grenen, ei Løvet.

"Da toned et Suk fra den Saliges Bryst,
Og ængstlig ved Sukket jeg bøved.

Bæv saa til jeg kommer! — lyd Frelserens Røst —
For evig min Ro nu bortsvæved.

Og nu maa jeg bæve ved Nat og ved Dag,
Har aldrig et Øieblik Hvile,
Maa ængstelig sukke med Anger og Nag,
Mens alle Smaablomster kan smile.

Og bæve jeg skal til den yderste Dag,
Til atter jeg Frelseren skuer.
Først da kan jeg glemme min Dom og mit Nag,
Naar Verden i Flammer opluer."

Saa hvidsker den Dømte i Midnattens Stund;
Det toner som Dødningesukke,
Smaablomsten det hører i eensomme Lund,
Og maa sig med Taarer tillukke.

Den manede Brudgom.

Skjøn Anna gaaer for sin Moder at staae:
"Kjær Moder! I lære mig Kort opslaae!"
— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

"Mig lyster saa gjerne at vide forsand,
Hvem jeg skal have til Fæstemand."
— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

De Konger og Knægte paa Bordet laae;
De beilede baade de store og smaa.

Til Jomfruen gange de ud og ind;
Men som Veir og Vind er de Herrers Sind.

Og Moder taler til Datter saa:
"De Knægte er ikke at lide paa;

Men bie til næste St. Hanse-Nat!
Saa skal vi nok faae paa den Rette fat."

Og det var næste St. Hanse-Nat,
To Bægere blev der paa Bordet sat.

Det eene med Viin, det andet med Vand,
Imellem dem stod der en Kniv i Sand,

Og Moder taler til Datter saa:
"Nu læs, min Datter! og agt vel paa!

"Naar Beileren triner af Muren ind,
Saa drikker han enten Vand eller Viin.

"Hvo Vandet drikker er svigefuld,
Hvo Vinen drikker, er tro som Guld."

Den Moder skynder af Stuen sig;
Skjøn Jomfruen bøver saa underlig.

Tre Ord hun siger i tausen Nat,
Da aabnes Muren saa vidd og brat.

Hr. Haagen indstyrter, bleg som et Liig,
Til Bordet hastig han nærmer sig.

Han griber og tømmer det Bæger med Viin;
Saa lønligt gloder den Jomfrue fiin.

Den Foldekniv vrister han ud af Bord —
En Gysen der gjennem skjøn Jomfruen foer.

Af Muren styrter han ud igjen —
Skjøn Anna flyer til sin Moder hen:

"Ak! Moder, hvi haver I raadt mig det?
Hr. Haagens Gjenfærd haver jeg seet,

"Og blier han mig end saa tro som Guld,
For dette han blier mig aldrig huld."

De Veilere kom, de Veilere gik —
Hr. Haagen Jomfruens Hjerte fik.

Skjøn Anna var han saa tro som Guld,
Hun blev ham en Hustrue saa vennehuld.

I Aar og Dage de sammen boer;
I Vuggen smiler det lille Noer.

Det lille Barn om i Stuen mon gaae,
Og leger alt med de Killinger smaa.

Og det var atter St. Hanse-Nat
Hr. Haagen sig havde paa Bænken sat;

Det lille Barn leger med skarpe Kniv,
Og falder og mister sit unge Liv.

Skjøn Anna græder paa lille Barns Liig:
"Ak! visselig det har jeg voldet dig;

Den Troldkniv aldrig jeg glemme kan,
Med den har jeg manet min Fæstemand."

Hr. Haagen hører sin Hustrues Ord —
Med stive Øine han bleg opfoer:

"Har du mig voldet den Helvedqval,
Ret aldrig meer jeg dig elske skal.

Har du mig voldet saa stor en Nød,
Saa haver du kogtet dig selv din Død."

— End dampede Kniven af Barnets Blod,
Da dybt den i Moderens Hjerte stod.

Skjøn Annas Blod end paa Staalet stod,
Da voldte det ogsaa Hr. Haagens Død.

Skjøn Annas Moder den Jammer saae:
Tre Liig i Hr. Haagens Gaard der laae.

Skjøn Annas Moder lod grave en Grav,
Hun selv blev lagt der ved Siden af.
— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

Brødrene ved Kong Abels Grav.

(Efter et holsteensk Folkesagn.)

En Nat der monne to Brødre gaae
Ved Kjæret i Gottorpsskoven,
Den Ene ei paa den Anden saae,
Tauft stirred de Begge i Voven.

I Gottorp boede en Møe, saa skjøn,
For hende de Brødre brændte.
Nu gjøs ved Kong Abels Grav de i Løn,
Og Broder ei Broderen kjendte.

Saa underligt suste det sorte Kjær,
Som hvidsked en Afgrundsstemme:
"Den, som jeg skjuler i Sivet her,
Ham skal jeg til Dommedag gjemme."

Da klingred i Skoven en sælsom Klang
Som stødte i Hornet en Jæger,
Og Stormen den susende Vinge svang,
Som Havets Grundvold bevæger.

Det var som jamred den gamle Skov,
Som skreg den med tusinde Munde,
Og fjernt lød Gungren af Hestehov,
Og Glam af hylende Hunde.

De Brødre rørte ei Haand eller Fod,
Med Rædsel maatte de lytte,
Og pludselig for dem en Olding stod
Ved lønlige Eenebohytte.

"Gak ei af Stedet! nedknæl og beed!
— Saa varsled Oldingens Stemme —
Beed for Kong Abel om evig Fred!
I Himlen har han ei hjemme.

"I Jorden har han ei heller Fred,
I Kirken han kunde ei ligge;

Her er han pælet i Sumpen ned;
Men Pælen holder ham ikke.

Til Dommedag farer han aldrig vel,
Hver Nat han fra Sumpen maa ile;
Kong Abel har slaget sin Broder ihjel,
Derfor kan han aldrig hvile."

De Brødre knæled — og see! da foer
Kong Abel forbi dem og trued,
Hans Dødningeaasyn var sort som Jord,
Ham fulgte tre Hunde, som lued.

De hyled i Flammen og svandt som et Lyn,
Men Brødrene stander tilbage,
De stirred saa blege mod svundne Syn
Og kunde ei Aande drage.

"Gaaer bort og kives paa Veien ei!
— Lød atter Oldingens Stemme —
Gaaer ei paa Brødermorderens Vei!
I Himlen har han ei hjemme."

De Brødre sank i hinandens Favn,
De græd saa høit og saa saare,
Bad Gud om Naade i Jesu Navn,
Og Himlen saae deres Taare.

Tilsammen de gik til den hellige Grav,
Tilsammen som Brødre de boede,
Tilsammen tilsidst de Aanden opgav,
Guds Engle dem Himlen oplode.

Bessus og Svalerne.

Bessus sidder i Vinhuuslag,
Saa sælsomt flamme hans Blikke;
Han gloder, og svælger i fulde Drag,
Og Bægeret slipper han ikke.

Men skadt han det klemmer i stærke Haand,
Og leer og drikker og sjunger:
"Mig binder i Verden nu intet Baand,"
Vildt Glæden og Tummelen runger.

De Vinhuusgjæster paa Ynglingen see:
"Hvor kan han dog svælge og glode?
Hvor kan han sjunge? hvor kan han lee?
Igaar hans Fader jo dode."

— "Kom! lystig! Karle! hvad mumle I der?
Hvi stirre I paa mine Hænder?
Der lever Ingen i Verden her,
Som haver to bedre Venner.

"De tjene mig troe og tauS til min Grav.
De have ei Øine og Øren;
Men mumled den Eene, jeg hugged den af
Og kasted den Slyngel paa Deren.

— "Men hvad er det for en Fuglesang?
Hvad qviddre de Svaler derude?
Hvis saa I pibe endnu engang,
Med Eder og mig det er ude,"

De Svalen qviddred igjen under Tag; —
— "I Helvede skal I nu qvæde" —
Med Spyd han stødte den Rede i Qvag
Med Svalerne Gamle og Spæde.

De Vinhuusgjæster forbausede staae
Og see paa den blodige Rede:

"Hvad har de forbrudt, de uskyldige Smaa?
Hvorfor maa de Svaler ei qvæde?"

— "Gud være naadig min arme Sjæl!
Har I ei hørt hvad de sjunge:
Bessus har slaget sin Fader ihjel. —
Nu river jeg ud deres Tunge."

"Ha, Bessus! slog du din Fader ihiel,
Du visselig for det skal bøde."
– Gud naade den Fadermorders Sjæl!
For Bøddelens Haand han døde.

Den forladte Havmø.

Ødinen vandrer paa grønne Strand,
Og venter forgjæves sin Fæstemand.

Hendes Silkelokker de glindse som Rav,
Hendes Øine er blaa som det store Hav.

Hendes Klædebon er en Blomstereng lig;
Men vaad er altid den hvide Flig.

Som Markens Lillier er Havmøens Kind,
Hendes Smiil hufvaler som Maanefkin.

En Riddersmand haver hun givet sin Tro,
Med ham hun paa Jorden vil bygge og boe.

Ved ham er hun vorden hans Søstre liig,
Og har kun af Havet den vaade Flig.

En evig Aand har hun vundet forvist,
Og Deel i Forsoningen her og hist.

Dog græder den Havmøe paa grønne Strand:
Thi ak! hun har mistet sin Fæstemand.

Af Siv hun sig fletter en Dødningekrands;
Paa Havet begynder en sælsom Dands.

Den Havmøe dandser med Graad paa Kind,
Og synger paa Bølgen i Maaneskin:

"Min Brudgom! hvi har du forladt din Møe?
I denne Stund maa du visselig døe.

Til Kirke du gaaer med en anden Brud;
Fra Kirken skal du indgaae til Gud.

Vor Pagt er evig: vi sees igjen;
Men nu maa jeg fare paa Bølgen hen.

Og nu maa jeg svømme fra Kyst til Kyst,
Og græde og sjunge med sorgfuldt Bryst.

Min Taare skal falde paa hver en Strand.
— Ak! Gud dig tilgive min Fæstemand!"

Til Dannebroge.

Vift stolt paa Codans Bølge!
Blodrøde Dannebrog!
Din Glands ei Nat skal dølge;
Ei Lynet dig nedslog.
Du over Helte svæved,
Som sang i Ødens Favn;
Dit lyse Kors har hævet
Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Nygtet svinger
Sig over Land og Sø,
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Roes skal ei uddø.

Suus høit i Kampens Bulder
Om Juul, din Kæmpe bold!
Naar Tordnen om dig ruller,
Du sjunge: Tordenskjold!
Og flyver du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjernevrimlen
Din høie Hvidtfelds Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,
En Helt du nævne kan;
Men Ingen, som fordunkler
Din store Christian;
Paa Lysets Kyst han stander
I Seiersklædebon,
Hvergang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Christjan vinker,
Naar, Dannebrog! han seer
Dit hvide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær —

Vift høit for alle Vinde!
Kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
Din Glands omstraale dem!

Vai stolt ved Danmarks Strande!
Vai stolt ved indisk Kyst!
Og ved Barbarens Lande
Lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Hæder,
Og dine Kæmpers Priis,
Og Heltene det glæder
I deres Paradiis.

See dem, du har tilbage!
De blusse ved dit Navn,
Vil for din Hæder drage
Med Lyst i Dødens Favn.
Uplettet skal du svinge
Dig over Verdens Sø,
Til Nordens Brynier springe,
Og Danmarks Hjerter dø.

Pokalen.

Tæt ved St. Peters Kirkegaard
En Præstebolig stander;
Der boede tryg i mange Aar
En Gubbe from, med sølvgraa Haar,
Og med sin Hustrue dannet
Fra sildig Elskovs Efterhøst
En Blomst til deres Alders Trøst.

Det var en Datter, hvid og rød,
Skjøn Minna blev hun kaldet,
Men vugget paa de Gamles Skjød,
Hun sjælden deres Bud adlød;
Lig Sæd paa Klippen faldet
Var Tugt, Velsignelse og Bøn;
Dog voxed Pigen og blev skjøn.

Men Sind og Hjerte var forvendt,
Hun ei de Gamle æred;
Af vilde Elskovsglød optændt,
Hun havde tidlig Giften kjendt,
Som Sjælens Blomst fortæred;
Dog tumlende fra Fryd til Fryd,
Hun loe ad den bortvegne Dyd.

Den Gubbe saae sin Datters Fald
Og sørged sig tildøde;
Snart vandred, træt af Sorg og Qval
Den Moder og til Gravens Hal
Sin Ægteven at møde;
Men Minna under Sang og Spil
De Gamles Øine lukked til.

I Graven blev de Gamle lagt
Tæt udenfor det Kammer,
Hvor tit — mens Lampen brændte svagt —
De lange Nætter var tilbragt
I søvnløs Sorg og Jammer;
Nu laae skjøn Minna, glad og rød,
I Sengen, hvor de nys var død.

Til Graven vendte Vindvet ud
Alt med sin lave Rude,
Der sad skjøn Minna nu som Brud,
Men tænkte ikke paa sin Gud
Og ei paa dem derude;
Der sad hun, blussende af Lyst,
Tæt klynget til sin Bolers Bryst.

Den hede Viin paa Bordet stod
Og damped dem imøde,
Til Hjertet strømmed Druens Blod,
I Løn vanhelligt Bryllup stod,
De føled Kinden gløde;
Da lød til deres Glædessang
Fra Taarnet Midnatsklokkens Klang.

Og Minna saae fra Vennens Bryst
Hen til den Kammerrude,
Pokalen greb i svimmel Lyst
Og sang med vild baccantisk Røst:
Nu Eders Skaal derude!
Men brat hun blegned nu og saae
En Dødningkind paa Ruden staae.

Det klang — og see! en Beenradhaand
Foer ind og Lyset slukte.
Om Hjertet brast det gyldne Baand,
Den blege Brud opgav sin Aand;
Men Ingen Øiet lukte.
- - Forfærdet hendes Elsker veeg.
Fra Kirketaarnet Uglen skreeg.

— I Graven blev skjøn Minna lagt
Tæt ved sin Faders Side;
Men Dommen var end ei fuldbragt:
Paa Kirkegaarden, har man sagt,
Man tidt ved Midnatstide
Den blege Qvindeskygge saae
Med en Pokal i Haanden gaae.

Hver Nat en Taare, rød som Blod,
Skal i Pokalen falde,
Og ei fuldendes hendes Bød.
Før, fyldt til Randen, som den stod,
Med sine Draaber alle,
Pokalen, tung af blodig Graad,
Udsletter Synderindens Daad.

Korset ved Nilen.

Ved Nilstrømmens Bredder der staaer en Ruin
Af ældgamle Klostermure;
Hver Julenat brænder i Maaneskin
Et Kors over mosgroede Fure.

Det lyser een Time den hellige Nat,
Kun sjælden en Pilgrim det skuer;
Men seer det en Muselman, flygter han brat,
Tilhyller sit Aasyn og gruer.

Og Kroniken nævner en sælsom Daad,
Som her engang er udøvet,
Den fromme Pilgrim den mindes med Graad,
Naar her han nedklæler i Støvet.

Det var Kalifen, Alhemar kaldt,
Den sidste af Ommiahs Stamme,
Hans Øie her paa en Klostermø faldt,
For hende hans Barm stod i Flamme.

Den fromme Agnes hans Elskov undveg,
Og tyede med Angst til sin Celle;
Men vildere Herskerens Flamme opsteg,
Han trygled og trued med Vælde.

"Forlad — saa bød han — den skumle Muur!
Og Kronen du med mig skal bære,
Bekæmp her ei længer den milde Natur!
See! Dig kalder Elskov og Ære.

Mit Harem herefter du pryde skal,
Ei skjule i Cellen din Ynde,
Din Skjønhed mig qvæge i kongelig Hal!
At elske var aldrig at synde!"

"See! Konge, jeg er jo en Himlens Brud,
Mig frister ei Jordrigs Ære,

Jeg elsker kun Herren, min Frelser og Gud,
Hans Kors til min Grav jeg vil bære."

"Ha! det skal jeg knuse — Tyrannen udbrød —
Det Afgudstræe Hjertet bedaarer,
Ei Hjmlen os Elskov og Glæde forbød,
Ei Allah vil dyrkes med Taarer."

"O! — svared den Fromme — jeg klager jo ei;
Jeg smiler ad Jorderigs Trængsel,
Og falder min Taare paa eensomme Vei,
Jeg græder af Fryd og af Længsel.

Min Fryd er hos Herren, min Længsel ham nær,
Han eene den mægter at stille,
Han eene forstaaer mig, kun han har mig kjær,
Fra ham kan ei Verden mig skille."

"Ha! bort!" — ved Profeten den Vældige foer —
Og Sløret bortrev i sin Harme;
Forfærdet tilbage den Yndige foer,
Undveeg de vanhellige Arme.

Da faldt paa Guds Moder det angstfulde Blik,
Hun syntes at Billedet smiled,
I Sjælen et pludseligt Lys der opgik,
Mod Voldsmanden trestig hun iled:

"O Muselman! — bad hun — o! lad mig i Fred
Og kostelig Skjænk jeg dig giver:
Jeg kjender en underfuld Salve, hvorved
Det Døde sig sælsomt opliver.

Jeg kjender en Salve, der værner mod Saar,
Som Menneskehaand kan tilsøie;
Indviet ved den, som i Pantser jeg staaer,
Tør tryg see en Morder i Øie.

Du ei mig kan skade med skarpeste Staal,
Mit Liv kan ei Mennesker røve;
— Her væded hun Haanden i sølverne Skaal —
Kom Konge! du selv det maa prøve."

Det hellige Kors hun med Vievand slog
Nu over sin hvælvede Pande:

"Hug til nu, og see om mit Ord dig bedrog,
Jeg tør mod dit Glavind nu stande.

Hug til! jeg ei blinker — du skader mig ei;
Men naar jeg har Prøven dig givet,
Omvend dig da, Konge! paa vildsomme Vei!
Og priis den, som raader for Livet!"

Forbauset tog Kongen sit Glavind i Haand,
Vildt rulled den Rasendes Øie:
"Ha! taler der af dig en koglende Aand,
Velan! jeg din Villie maa føie."

Mod Korset paa Panden han slynged sit Sværd,
I Blod sank den Skjønne til Jorden:
"Mit Liv du ei røved — min Frelser er nær,
Nu evig hans Brud jeg er vorden."

"Ha! rædsomme Gaade! er saa du opløst"
Den Morder udstammed og fløede. —
Den Himmelbrud hilstes af Englenes Røst,
Og frelst til sin Frelser hun tyede.

— Ved Nilstrømmens Bredder end staaer en Ruin
Af Klostrets de ældgamle Mure;
Hver Julenat brænder i Maaneskin
Et Kors over mosgroede Jure.

En Liigsteen der over skjøn Agnes er sat,
Hvor Korset hver Julenat luer;
Men seer det en Muselman, flygter han brat
Tilhyller sit Aasyn — og gruer.

Herr Ebbe. *)

Herr Ebbe reed ud af Dannemarks Land,
Foer Verden omkring saa vide,
Herr Ebbe var vorden en fredløs Mand,
Paa Ingen han meer kunde lide.

Han havde dandset i Brudehuus,
Det kunde han aldrig glemme;
Han havde baaret de Brudeblus
Den sidste Nat han var hiemme.

Men Bruden hun var hans Fæstemøe,
Og Brudgommen var hans Broder;
For Ebbes Glavind maatte de døe,
Det saae baade Fader og Moder.

*) Fortsættelse af Visen CXX. om Ebbe Skammelsøn i Nyerups og Rahbeks Udgave af udvalgte danske Viser fra Middelalderen.

Paa Gangeren foer han af Land saa brat,
Vildt Nordvinden efter ham sused;
Af Ven og Frænde han var forladt,
Og Ingen i Verden ham hused.

Hver Nat paa vildene Mark han laae,
Og lædsked i Duggen sin Tunge,
Ved Siden standed hans Ganger graa
Og hørte Stormene runge.

Og hvergang den paa sin Herre saae,
Den syntes et Suk at drage;
Tregange lod Herr Ebbe den gaae,
Og tregange kom den tilbage.

Herr Ebbe havde ei Fred paa Jord,
Paa Havbunden vilde han hvile,
Alleene han med sin Ganger udsoer,
Lod Stormene Seilet udspile.

Paa Snekken han stod mellem Himmel og Hav,
Og stirred i Skyen den vilde;

Det Arelskjærf, ham skjøn Adeluds gav,
Dermed lod han Vindene spille.

Den gyldne Ring, han paa Fingren bar,
Den lod han i Bølgen falde;
Med Ringen nedfaldt en Taare, saa klar,
Det saae de Smaastjerner alle.

Og Roret kasted han ud over Bord,
Dertil sit Skjold det røde
Med Sværdet, som voldte hans Broders Mord,
Og hvorfor skjøn Adeluds døde.

For fulde Seil lod han Snekken gaae,
Og styrted i dyben Bølge. -
Fra Snekken udsprang hans Ganger graa,
Den vilde sin Herre følge. —

Mine Henfarne.

Forlad mig ikke, trøstende Camene!
Du, som saa tit i søde Drøm mig trylled,
Og Frugterne paa Livets Træ forgylded,
Naar Blomstret falmed paa dets nøgne Grene!
See! mellem Grave vandrer jeg saa eene,
I Sorgens Flor min Harpe er indhyllet:
Saamangen Livsblomst Tidens Elv bortskylled,
Og trindt mig smuldre mine Elskтes Bene.
Adspredt er Fader- Moder- Broderstøvet,
Om deres Urner viste fjerne Vinde,
Og Vennerne har deres Øine lukket.
Dog Kjærlighedens Lys er ei udslukket;
Lad mig ved det de fjerne Grave finde!
Og Blomster til dem under Egeløvet!

Hist rusler Ringen end paa Kirkegangen,
Og Ingen hæver den for at nedstige

Til dig o Fader! i de Dødes Rige —
Til Livets Land du leded før saa Mangen.
Hunlt dønner i din Hvælving Klokkeklangen,
Fra Dødninggittret Menneskene vige;
Men Svalen bygger tryg der med sin Lige,
Og qvidrer vemodsfuld til Andagtssangen.
Endnu engang jeg see din tause Bolig!
Og Kisten med den rustne Sølverplade!
Fred med dig, Fader! i din dunkle Celle!
"Flye bort hver Nidding! langt fra disse Fjælle!"
— Saa staaer der end. -- Kom! friske Rosenblade!
Duft sødt! — han vaagner salig — slummrer rolig.

Ak, Moder! ogsaa her du skulde hvile,
Her i min Faders stille, dunkle Bolig,
Og ved hans Side slumre her fortrolig —
Hvi maatte du med mig fra ham bortile?
O! fromme Sjæl! ei tænkte du paa Hvile:
Din Gjerning først du vilde ende trolig,
Min Vandring først du vilde skue rolig,
Før kunde du ei til din Grayhøi smile.
Nu staaer den fjernt og ukjendt mangen Sommer;

— III —

Forbi hver Søndag Kirkefærer drage,
Kun sjælden der en Blomst i Græsset falder.
Men tit hos Gud paa Sønnerne du kalder;
De trende kom — den yngste er tilbage —
O! bed for ham hos Herren, til han kommer!

- - Og Brødre! hvor er eders Støv henspredet?
— Du, hvem jeg elsked høiest af dem Alle!
Du, hvem jeg Fader kan som Broder kalde!
Din stille Grav jeg fjerneſt har opledet;
Der har jeg kjærlig dog min Sorg udgvædet,
For Dig maa tit i Løn end Taaren falde,
Dig bringer end jeg mine Blomſter alle;
— Men Hvo har om de Andres Gravhøi fredet?
Tilgiv mig Brødre! kunde jeg Jer glemme!
I glemte dog ei mig, imens I leved,
Tit eders Hjerter gjorde mit til Skamme.
O! kjærlig skal og mit for Eder flamme;
Høit over mig har Gud nu Eder hævet —
Hos ham vi e e t Halleluja! iſtemme!

- - I stille Gravlund hist en Høi jeg skuer,
Med friske Blomster prydet og med Tegnet,
Som har de Frelstes Paradiis omhegnet —
Mildt under Korset Christussiet luer.
Kom hid, du som for Dødens Mørke gruer!
Her aander Fred — her er en Blomst nedsegnet,
Som smiled reen og from, og salig blegned;
Her daler Solen under Farvebuer.
Her gaaer min elskte Mø i Aftenrøden,
Forstyrrer ei den Salige i Freden:
"Sov sødt! o Moder!" hvidsker hun og smiler.
O! ogsaa her for mig en Moder hviler,
Her drømmer Hiertet rørt om Evigheden,
Om Salighed og evigt Liv i Døden.

Men du, min Barndomsven! hvor har du hvilet
Dit blege Hoved? — i den stille Have
Hvor Drosten sjunger over Lundens Grave,
Der har ei Aftenstjernen til dig smilet;
Nei, i den snevre By, hvorfra du iled
Med aandig Flugt fra Smaalighedens Slave,
Der har du givet Jorden hen sin Gave,

Midt i den Larm, hvorad saa tit du smiled.
Dog ogsaa der, o Ven! du hviler rolig;
Fra Verden dog dig Kirkegittret fjerner,
Og helligt Orglet over Graven suser;
Det toner dybt, mens Verdensstrømmen bruser,
Paa Kirkespiret funkle Himlens Stjerner,
Og Herrens Aande vifter i hans Bolig.

Fred med Jer Alle! mine elskte Døde!
Du, paa hvis fjerne Høi ei Taarer rinde!
Og du, hvis Sted paa Jord jeg ei kan finde!
Og du, hvis Grav en bedre Haand bestrøede!
O! naar mig stundom Verden tykkes øde,
Jeg mine Blomster strøer for alle Vinde,
Og lader dem bortvifte og forsvinde;
De kan jo her dog aldrig Eder møde.
Dog tom skal Jord og Himmel ei mig være:
Jeg veed, hvor I drog hen, skal jeg og vandre;
Her ved min Haand en kjærlig Engel svæver.
Til eders Paradiis mig Englen hæver,
Der skal vi saligt juble med hverandre,
Og til Guds Throne al vor Sorg henbære. —

Hymne til Christus.

Hvor skal jeg dit Aasyn skue!
Du, for hvem min Sjæl-maa lue
I sin største Kjærlighed!
I det Dybe, i det Høie
Søger dig mit vaade Øie,
O! til hvem skal jeg mig bøie,
Faaer jeg i din Favn ei Fred?

Verden her er mig for lille,
Den kan Sjælens Savn ei stille,
Her er ingen Salighed;
Selv i Himlens Stjernerige
Vil min Længsel evig stige,
Evig fredløs Aanden hige,
Finder jeg hos dig ei Fred.

Du den eeneste af Alle,
Som jeg stor og reen tør kalde,
Og dog Menneske som jeg!
Menneske foruden Brøde!
Guddom, hvem min Sjæl tør møde!
I din Glands kan Støvet gløde,
Døer i dine Straaler ei.

Himmelbarn fra Lysets Rige!
Foster af den reene Pige!
Ufryldsfon! Emanuel!
Evig Saligheds Forlener!
Himlens Herre! Jordens Tjener!
Jordens, Himmelens Foreener!
Billed af Jehovas Sjæl!

Du har selv paa Jorden hvilet,
Du har grædt og du har smilet,
Prøvet Fristelse og Nød,
Du har Ven til Barmen trykket,
Dig har Nattens Mulm omskygget,
Dig har Tornekrandsen smykket,
Du har prøvet Liv og Død.

Dig kan jeg betroe min Glæde,
Ved din Fod jeg kan udgræde,
I din Haand betroe min Sjæl;
O! lad mig dit Aasyn skue!
Evig i dets Straaler lue!
Lys — naar Dødens Skygger true! —
Lys for mig! Emanuel!

- - Vil du ei til mig nedstige,
Hæv mig til dit Himmerige!
Før mig for Guds Throne frem!
I din Priis mit Liv bortklinge!
Styrk i Flugten Sjælens Vinge!
Lad den reen til dig sig svinge,
Som en Tone fra dit Hjem!

Frue Marthes Kilde.

(Et sjællandsk Folkesagn.)

Fru Marthe sad paa Karisegaard,
Hun var saa god og saa from:
Var Vinteren streng og den rige Mand haard,
Til hende de Fattige kom.

Den Hungrige mætted hun af sin Haand,
Den Syge husvaled hun fro,
Den Fangne løste hun af sit Baand,
Og bad for Synderens Ro.

Men stor var Nøden i Dannemarks Land:
Trindt Svenskен brændte og slog,
Fru Marthes Borg de tændte i Brand;
Til Kirken den Fromme hendrog.

I Taarnet boede hun Nat og Dag,
Der Ingen til hende kom;
Kun Uglen sad under Kirketag,
Og saae paa den Frue, saa from.

Og tryg hun boede i Herrens Huus,
Til Fjenden maatte bortflye;
Da gik hun tilbage til Borgens Gruus
Og lod den opreise paany.

Da fandt den Husvilde atter Ly,
Da fandt den Hungrige Brød;
Men hver Mand græd i Karise By,
Dengang Fru Marthe var død.

Og der den Frue i Kisten lade
Og smiled med blegen Kind,
Da var der fast ingen Børn saa smaa,
De bares jo til hende ind.

Da Klokken klang paa den Jordefærdsdag,
Og Unge og Gamle de græd,

Da var der ingen Gubbe saa svag,
Han løfted jo Baaren med.

Og der de satte den Liigbør ned,
Og hviled paa Kirkestie,
Da sprang der en Kilde paa samme Sted;
Den ganger man end forbi.

- - Gud glæde evig den fromme Sjæl!
Saamange glædede hun:
Tit den, som drak af Fru Marthes Væld,
Blev karsk i den samme Stund.

End Taarnet staaer med den dunkle Vraa,
Hvor fordum Fru Marthelil sad;
Tit kommer en Fremmed og seer derpaa,
Og hører det Sagn saa glad.

Djævelsklokken.

(Et Folkesagn.)

"Nu lystig, I Svende! læg Haand paa Værk!
Lad Malmet det sydende strømme!
Snart skal det styrknes og tone saa stærk,
Og Værket sin Mester berømme."

Saa larmer i Værkstedet Mesterens Bud,
— En Vøndklokke skulde det være —
Saa lystigt styrte de Malmet ud;
Men glemme, det er til Guds Ære.

Og Klokken er sprukket, den haver ei Klang,
Dem Lykken heelt fjendtlig mon tykkes.
Ud styrte de Malmet endnu engang;
Men Værket vil aldrig lykkes.

Da harmes den Mester i vilde Sind,
Og raaber han til sine Svende:

"Idag er min Lykke som Veir og Vind,
I Satans Navn lad os ende!"

Ud styrte de Malmet for trediegang,
Nu lykkes Værket saa fage;
De hilse den Klokke med Drik og med Sang,
Den haver i Verden ei Mage.

I Taarnet de hænge den Klokke, saa stor;
Men der den førstegang klinger,
Da styrter af Nødsel hver Synder til Jord:
Det som til Helvede ringer.

En Stormklokke er den nu blevet forsand;
Den toner ei til Guds Ære;
Dens Dron bebuder kun Mord og Brand,
Og Fiendens stormende Hære.

Og saa skal den hænge til Dommedag,
En Nødsel, hvergang den gjalder;
Men naar den tordner sit sidste Slag,
Til Dommen sin Mester den kalder.

Den Reisende.

(Juli 1814.)

Muntert Solens Straaler spilled,
Blomster Mark og Eng bekrandsed,
Skov og Byer forbi os dandsed,
Lærken slog og Hjulet trilled;
Solen brændte, steeg — og daled;
Maanen vore Flammer svaled.

Gjennem Skoven blidt du smiled,
Du de Elskendes Veninde!
Bar dig tusind snelle Vinde?
— Thi du standsed ei og hviled —
Eller sløi du i det Høie?
Eller gjækked du mit Øie?

Nei, du fulgte os saa trolig,
Saae min Elskov, saae min Glæde,
Saae min Taare Kinden væde,
Da min glade Barndoms Bolig
Modte Vennen fra det Fjerne
Under den bekjendte Stjerne.

O! den kindred end den samme,
Lige venlig, lige yndig,
Som da, barnlig og ukyndig,
Jeg var bange, at dens Flamme
Som et Nordlys skulde svinde,
Slukket ud af Skyer og Vinde.

Himmellampen rolig brænder
Over Hytten, hvor jeg leged - -
Her er dog forandret Meget;
Neppe Hytten jeg gjenkjender —
Andre Mennesker her vandre,
Jeg er fremmed blandt de Andre.

Men er jeg da selv den samme?
Andre Følelser og Tanker
Med den Fremmede omvanker;
Der er kun den gamle Ramme
Af et Malerie tilbage,
Som jeg saae i fordums Dage.

Af en Uskyldsengel malet,
Stod det sorgfri Liv fremstillet
Som et venligt Barnebilled;
Barnet fro med Englen taled,
Leged fromt, og leged stille,
Vidste ikke hvad det vilde.

Stærke Skygger sig har spredet
Over Billedet med Tiden;
Dog staaer Englen end ved Siden,
Med en evig Længe kjædet
Til den Stjerne, til den Himmel,
Som paa Jord jeg søger svimmel.

Synets Kreds har sig udvidet,
Morgentaagen er forsvundet,
Øiet har en Udsigt fundet,
Hvor det Største synes Lidet,
Hvor den mindste Stjerne funkler,
Og den hele Jord fordunkler.

Dog er Væsenet det samme,
Kan med Frød tilbagevanke,
Gribe hver bortflygtet Tanke,
Slutte i den gamle Ramme
Billedet af det Forsvundne:
Alle Fodtrin er gjenfundne.

- - Her jeg legede og spøgte,
Tumled fro mig mellem — Grave;
Ak! det var de Dødes Have,
Hvor jeg mine Blomster søgte;
Graven smuled som Naturen,
Volden sløi mod Kirkemuren.

Tilgiv, tause Alvorsfieder!
Tilgiv Barnet, at det søgte
Glæden her, og barnlig spøgte
Hvor nu Barden langsom træder,
Og blandt sjunkne Grave finder
Spor af glade Barndomsminder.

- - Her jeg seer dig, Musahytte!
Gamle Tempel! hvor jeg lærte
Først at hæve Aand og Hjerte,
Og til Oldtids Qvad at lytte;
Linden over Taget suser,
Hvidsker blidt om Templets Muser.

Men — ak, see! — det er jo lukket!
Stormen hviner gjennem Taget,
Pieriden er bortdraget,
Hendes Altarflamme slukket;
Sørgeligt de store Linde
Klage høit for alle Vinde.

Ak! I staae forladt og eene,
Siig, hvor er nu Musens Bolig?
Her hun boede før saa rolig
Under eders store Grene,
Hørte ikke Verdensbrimlen,
Nær ved Graven kun og Himlen.

Midt i Staden nu hun throner
I en bedre, større Hytte.
Ak! kan der saa tryg hun lytte
Til de fjerne Himmeltoner,
Boer hun i den skjønne Bolig
Lige glad og lige rolig?

Ak! I tie, arme Linde!
Eller fatted jeg Jer ikke?
- - Bort mig kalde Stjernens Blikke,
Om en Engel de mig minde;
Moder! Moder! du mig vinker,
Paa din Grav nu Stjernen blinker.

- - Elskte! giv mig Roser tvende!
Til vor Moder jeg dem bringer:
Lillievingen hist hun svinger
Hvor de tusind Sole brænde;
Men hvor hendes Jorddragt hviler,
Ingen Blomst i Natten smiler.

Stille, stille! lad mig eene
Vandre til den Frommes Minde!
Rører sagte, Nattens Vinde!
Mosset paa de Dødes Stene!
Huldе Stjerner, blege Maane!
I jert stille Lys mig laane!

- - Her er Stedet. - - Alt udslettet!
Hvor er nu din Gravhøi vorden?
Moder! er dit Sted paa Jorden
Alt umærket, og forgjætter?
Groer, hvor Lillien stod en Sommer,
Tidsten alt naar Høsten kommer?

Nei, skjøndt Ukrud frodigt dølger
Stedet, hvor min Lillie segned,,
Og skjøndt Blomsten hastigt blegned,
Hvor det høie Græs nu bølger,
Helligt, underfuldt dog lufter
Her det, og min Rose dufter.

Lad mig den i Græsset gjemme
Her, hvor mig din Aand omsvæver,
Og fra Jord og Grav mig hæver!
Moder! ja, jeg kan fornemme,
Det er dig, som mig besjæler,
Mens jeg paa dit Gravsted knæler.

End en Blomst jeg her vil lægge,
Den har dig din Datter givet,
Hende saae du ei i Livet;
See nu hisset til os Begge!
Moder! Englen, som dig ligner,
Med din Søn du nu velsigner.

Moder, tak! — Nu Livet kalder,
Glad jeg kan fra Graven vandre;
Vist vi møde jo hverandre,
Hvorhen ogsaa Veien falder;
Nu, Farvel, Farvel, du Fromme!
Beed for os, indtil vi komme!

- - Livligt Maanens Straaler spilled,
Stjernen tindred lys og rolig
Over Barnets gamle Bolig;
Hjulet gjennem Staden trilled;
Og den Fremmede bortiled,
Grød — og til den Elskte smiled.

Grev Ugynskis Dands.

Grev Ugynski Døren aabner,
For sin Fyrste og hans Brud;
"Op! til Dands i Brudesalen!"
Lyder høie Brudgoms Bud.

Grev Ugynski seer paa Bruden:
Bleg hun gaaer i Salen ind,
Grevens Blik en Taare møder,
Skjult i Smiil paa hviden Kind.

"Grev Ugynski! — Fyrsten taler —
Ei jeg har mit Løfte glemt,
I skal først med Bruden dandse,
Eders Bøn var dog ei Skjemt?"

"Nei tilvisse! — Greven svarer —
Ei jeg skjemter dennegang;
Dandsen skjemter heller ikke:
Fra min Hjerterod den klang.

"Lader Fløiterne nu klinge!
Ræk mig Haand! du Fyrstebrud!
Langsomt! langsomt! lad os dvæle!
Tidsnok faae vi dandset ud.

"Først vi mødes — saa adskilles!
Mødes her saa sidstegang!"
— Blegere blev Brudens Kinder,
Brat om Midjen Beltet sprang. —

"Lad endnu engang os svæve
Aasyn imod Aasyn hen!
Snart i Hvirvlen vi bortfare,
Sees aldrig her igjen.

"Lad endnu engang mig skue
I dit Øie, Fyrstebrud!

Nu jeg med dit Billed tumler
Dandsende af Verden ud."

Bruden standser — Greven iler
Sjungende af Salen ud;
Udenfor lød Dødens Torden,
Brat forstummer blege Brud.

Udenfor laae Grev Ugynski,
Svømmed i sit Hjerteblod,
Fløiten klang; men stum var Bruden,
Ingen hendes Smiil forstod.

Men paa Bordet staaer et Bæger,
Der er ingen Draabe i;
Bruden har det alt udtømmet,
End er Dandsen ei forbi.

Taus hun med sin Brudgom svæver,
Munter Streng og Fløite lød;
Da den glade Dands var ude,
Segned Bruden — og var død.

Fødselsfesten.

De svæve forbi mig i brogede Klæder,
De snelle Horaer i evige Dands,
Omslynget af Blomster i duftende Kjæder,
De flette for Livet den favreste Krands.

De vinke med Krandsen, de venlige Piger,
De drage mig med dem — hvor fare de hen?
Det Svundne fremstaaer, det Nærværende viger,
Og nedgangne Sole opstige igjen.

Vær hilset! I gamle henvandrede Dage!
Jeg kjender jert Aasyn, jeg kjender jer Gang,
Saa gjerne jeg iler til Eder tilbage;
Men hvilken af Eder tilhører min Sang?

I sørgende Skygger! hvor er I dog mange!
I smilende Engle! hvor er I dog faa?
I flygted tilsammen, mens jeg maatte gange
Aleene i Verden og Strængene slaae.

Tilbage, tilbage! I Skygger, som sukke!
Ei Eder tilhører Horaernes Krands.
Hist sidder en Engel ved gyngende Vugge,
Til den de mig drage i jublende Dands.

See! Engelen smiler, imedens de dandser
Om Vuggen saa glade, de venlige Møer,
Den Skjønneste blandt dem den Spæde bekrandser!
Og Myrther og duftende Roser henstrøer.

En liden Smaadreng, jeg til Vuggen hentræder,
Og spørger: Hvo slumrer saa sødelig her?
Og Engelen hæver sin Stemme og qvæder:
"Den, Gud dig bestemte, din Skytsaand det er.

"Din Barndom du sødt skal hendrømme om hende,
"Du hende skal søge i Ungdommens Stund,

"Naar Tiden er kommen, du fro skal gjenkjende
"Den Uskyld, jeg vogter i Fødselens Blund.

"Kom hid! du skal skue den hvælvede Pande,
"Kom hid! du det sjælfulde Øje skal see,
"At hvor du henvandrer, det Billed skal stande
"For Vandrerens Sjæl som en smilende Fee.

"Hun høit sit fortryllede Slot skal opbygge
"Af Kjærlighedsdremme i Ætherens Blaa,
"At mens du det søger i Jorderigs Skygge,
"Du Himlen kan skimte og Guldharpen slaae.

"Men naar du den hellige Tærskel betræder,
"Har Aasyn for Aasyn din Skytsaand dig mødt,
"Da mindes du Dagen og Englen som qvæder:
"Idag er Maria din Elskede født!"

- - Ja Tiden er kommen, nu har jeg dig funden,
Dig, som jeg har dremt om i Morgenens Blund,
Dig, som jeg har søgt, medens Taaren er runden
Paa Veien til Cyprias hellige Lund.

Der staaer du ved Templet, min huldе Camene!
Der staaer du paa Slottet, min smilende Fee!
Jeg famler ei mere i Natten aleene:
Hos dig staaer jeg høit og kan Stjernerne see.

Og høit mod de Stjerner min Harpe skal lyde:
Jeg Aasyn for Aasyn min Skytsaand har mødt!
Med Skjalden skal Himmelens Engle sig fryde:
Idag er Maria min Elskede født!

Kjærminder

(til min henfarne Ven Hans Grüners Grav.)

Seer hist I Gittret? Kjærminder smaa!
Bag det jeg bringer Jer hen;
Der skal I ved Sovekammeret staae,
Som skjuler min Barndomsven.

Der skal I smile saa blidelig
Høit op til Guds Stjerner smaa,
Og hvidske til dem hvad han var for mig;
Hør efter! Kjærminder blaa!

De Skolebørn ginge ud og ind,
Paa Bænken sad jeg saa glad:
En Legebroder med muntert Sind
Mig stedse ved Siden sad.

Tilsammen vi læste hver Dag i Bog,
Tilsammen vi leged saa fro,
Og Bolden mod Kirkemuren slog,
Og dandsed blandt Grave og loe.

— Nu dandser jeg aldrig paa Grave meer:
Saa tit jeg dem aabne saae.
Den Legebroder ei meer jeg seer,
- - Hvor er han? Kjærminder smaa! —

Som Børn engang paa en Høi vi sad
Og skued i Verden ud,
Og tang og føled — jeg veed ei hvad —
Jeg troer, vi tænkte paa Gud.

Og fra den sælsomme tause Stund
Hinanden vi grant forstod:
Tilsammen vi syntes at spøge kun;
Men sjælden hinanden forlod.

Paa Kirkegulvet vi sammen stod,
Og svoer at vandre for Gud,

En større Verden sig vidt oplod —
Vi tumled i Vrimlen ud.

Men tit vi mødtes paa adskilt Stie,
Og loe over mangent Tant,
Som foer os med vigtig Pomp forbi,
Og brat i sit Intet forsvandt.

Dog Dig, o Ven! var det givet meer,
At skue med muntert Blik
Hvad omvendt Øiet i Speilet seer,
Hvor Synet fraaven udgik.

Men blidt godmodigt dog Smilet var,
Dig indre Alvor afvang;
Du Kjærlighedslyren i Hjertet bar.
Og trindt den i Verden gjenklang.

Den Gjenlyd fandt i Naturens Hal,
I Stjernen paa Himlens Blaa,
Og Meer du skued, end mangen Skjald,
Skjøndt ei du sang hvad du saae.

Din Elskov saae jeg, og fryded mig:
Faa elsked paa Jorden som du.
Nu sidder din Elskte saa sørgelig,
Og kommer sin Ven ihu.

Saa sidder den eensomme Fugl paa Qvist,
Og klager og savner sin Ven,
Og hæver Vingen mod fjerne Hist:
"Hvi kan jeg ei flagre didhen?"

- - "Tie stille, Elskte! — din Ven er nær,
Snart evig du hos ham boer:"
Saa hvidsker Aanden i Stjerneskjær,
Og Hjertet tier — og troer.

Ja visselig, Ven! du hende er nær,
Som heelt dit Væsen forstod,
Til hende du smiler i Stjerneskjær:
Hun her dig Himlen oplod.

Hun Flammen næred, som dybt din Sjæl
Bevared for Gud og for Christ,

Hun øste med dig af Livets Vælд;
Hun favne dig evig hist!

Saa hvil da her de trødige Been!
Selv Aasyn mod Aasyn du seer:
Oplysttet er Gravens den store Steen;
Men Vennen seer dig ei meer.

Jeg hører ei meer din venlige Røst,
Jeg skuer ei meer det Blik,
Som sjælfuldt smiled mod Livets Kyst,
Mens Taagen forbi det gik.

Den har adspredt sig; — hvor nu du staaer,
Og Lysets Herlighed seer,
Ei Legebroderens Suk dig naaer;
Du mindes ham vel ei meer?

- - Dog jo, som Legen jeg mindes kan
Fra Barndomstiden, som svandt,
Du mindes vist og hvad i dunkle Land
Fra Livets Kilder udrandt.

Far hen — far hen da! salige Ven!
Til Lyset du forudgaaer —
Tilbage stander din Følgesvend;
Men vist han engang dig naaer.

Da skal vi mindes den store Leeg,
Og Drømmen paa taagede Strand,
Og smile til Graven, hvorfra vi opsteg
Til Frihedens evige Land.

Frue Annas Drøm.

Paa Sotteseng Fru Anna laae
Og vaandedes saa saare,
Kun Maanen og de Stjerner smaa
Saae hendes stille Taare;
"Brist — sukked hun — o Hjerte! brist!
Tag Sjælen til Dig, Jesus Christ!
Her Ingen kan helbrede,
- - O! gik du end hernede.

"Ak! nei, de Tider er forbi,
Her skee ei Under flere,
Nei, over Jordens dunkle Stie
Gaaer ingen Guddom mere;

Hvor er, o Christ! din Frelserhaand?
Hvor er dit lyse Klædebon?
O! kunde jeg det røre,
Og til min Læbe føre!"

Saa sukked hun og slumred ind,
Og see! i Drømme søde
Omsmiled venligt blege Kind
En himmelsk Morgenrode:
Hun saae — og føled salig Fred —
Hun saae i al sin Herlighed
Den evige Forsoner,
Som hos Gud Fader troner.

En Himmel var hans Klædebon,
Hans Øine Stjerner klare;
Omstraalet af den hellig Aand,
Guds Engle smaa ham bare.
I Støv Frue Anna kasted sig,
Og kyssed Klædebonnets Flig;
Da flygted Drøm og Slummer,
Da flygted Qval og Kummer.

Paa Leiet laae hun, hvid og rød,
Skjøn som en Rosensblomme,
Paa Kinden Glædestaaren flød,
Al Sorg og Nød var omme.
Karsk stod hun op og priste Gud,
Og stammed rørt sin Lovsang ud
Til ham, hvis Haand helbreder
End gjennem Evigheder.

Til min Fødselsstjerne.

Stjerne! med den milde Flamme,
Med det blege Solverskjær!
Maa fra dig min Aand nedstamme?
Jeg har dig saa sælsomt kjær:
Tit du paa min Vei mig følger,
Seer i Øiet mig saa vist,
Som du saae hvad Sjælen dølger,
Og hvad Gud kun skuer hist.

Mon du veed hvad Hjertet siger,
Naar jeg selv det ei forstaaer,
Naar den stille Taare stiger
Taus i Øiet, og forgaaer?
Ingen det paa Jord udtaled,
Du, o! du det vist forstod:
Sødt din Straale mig husvaled,
Naar al Verden mig forlod.

Mild, som fra min Frelsers Øie,
Trænger Straalen til min Sjæl —
Stille Vandrer i det Høje!
Saae du min Emanuel?
Er det i hans Glands du blinker,
Naar du seer saa fromt herned?
Er det til hans Favn du vinker?
Er det til hans Salighed?

O! jeg fulgte dig saa gjerne,
Kunde hist jeg med dig gaae!
Er du end den mindste Stjerne,
Dog din Vei er himmelblaa:
Om din Sol du vandrer stille,
Gløder i dens Straalers Glands,
Blues ei, for du er lille,
Smiler fro i Stjernedands.

For den Evige du luer
Evigt paa din fjerne Vei;
Om dig andre Verdner skuer,
Det bekymrer dig vist ei;

Naar de større Stjerner funkle,
Seer du kjærlig til dem hen,
Og vil Skyen dig fordunkle,
Fromt du smiler gjennem den.

O! lad aldrig af at smile,
Himmelstraale paa min Vei!
Tusind Vandrere bortile,
See din blege Flamme ei;
Dog eet Hjerte du husvaler,
Med dit stille Sølverskjær —
Fødselsstjerne! naar du daler,
O! da er min Time nær.

Lær mig fromt som du at glæde
I de Straaler, som mig naae
Fra den Sol, hvis Morgenrøde
Først bag Graven skal opstaae!
Lad som du mig kjærlig lue!
Lyse stille paa min Stie,
Kun end Ingen her det skue,
Gaae end Alle koldt forbi!

Dog forgjæves ei du daler,
Fødselsstjerne! ved min Grav:
Jeg som du een Siæl husvaler,
Gud mig her eet Hjerte gav;
Een paa Jord og Een i Himlen
Veed jeg dog min Sjæl har kjær —
- - Hæv dig, Aand! fra Verdensvrimlen!
Flye! — hensmelt i Stjernekjær!

Krønike

om

Hr. Helias og Jomfrue Beatricia.

I Keiser Theodosii Tid var der en Herre til Cleve, som heed Diderik. *) Han havde i sin Velmagt været saare berømt for sin Manddom og ridderlige Færd, og Keiseren holdt ham ogsaa derfor i stor Agt og Ære. Men nu var han gammel og graa; hans Heltekraft var ikke mere synlig tilstede, men laae nu stille forborgen i Oldingens Sjæl. Hans gamle Stridshengst var blind og stiv, og stod nu rolig i Stalden ved Naadsensfoderet; selv sad Gubben paa sin Borg ved Rymwegen og saae mangengang med et vemodigt Smiil paa sit rustne Pantser, som fort og kæmpestort hang paa Muren i Ridderſalen blandt de hæderlige Levninger af erobrede Tyrkefahner. En eeneste Datter var den gamle Herres Glæde og Haab; thi Sønner havde han ikke, og hans tro Hustrue var

*) See: Samlung etlicher noch nicht gedruckten alten Chronicken von Caspar Abeln. Braunschweig 1732 Pag. 55 og 56.

tidlig gangen forud til Gud. Beatricia var denne Datters Navn; at see hende lykkelig paa Jorden var Gubkens høieste Ønske, og, saa at sige, det sidste Baand, som bandt hans modige Sjæl til denne timelige Verden.

Tidlig var ogsaa Beatricia dannet til Gudsfrygt og ærbare Sæder, og Naturen havde med rund og moderlig Haand givet hendes Legeme Ydigheder, som i priselig Forening med Sjælens endnu herligere Gaver gjorde hende værdig til at pryde en Fyrstethrone. I et Kloster havde hun modtaget sin første Opdragelse, medens Faderen færdedes i fjerne Lande; men til at leve og dø i den dunkle Celle var hun ingenlunde skabt, dertil var hendes Aand for livlig og Verden hende for skjøn; ei heller var Saadant Herr Dideriks Villie, og da Oldingen satte sig til Ro paa sin Borg, forlod den blomstrende Beatricia Klosterskolen og pleiede med barnlig Omhu den graanende Helt. Mangengang forglemte han ogsaa for hendes Ungdom sin høie Alder, og glædede sig ved at see paa de Tourneringer og Fester, som han selv dog ikke længer kunde tage Deel udi. Dog af-

drig udflettedes af Beatricias Hjerte de reene Billeder af hiin stille og fromme Ensomhed, hvori hendes Barndom saa blidelig var henrundet, og midt i den mere høirøstede Verdensglæde fløi tit et lønligt Erindringssuk tilbage til den stille indmurede Klosterhave, som nu dog syntes hende saa snever og ensom. Beatricia var nu en fuldvoxen Jomfrue, og mange ædle Riddere meldte sig allerede som Beilere, og søgde ved Fester og Ridderspil at drage hendes skjønne Øine paa sig. En Dag kaldte den gamle Ridder Diderik sin Datter for sig, klappede hende venligt paa den rødmende Kind og sagde: "den Tid er vel ikke langt borte, min Datter! da jeg skal lægge mit Hoved til Hvile hos mine Fædre; saa er Borg og Land din Arv; men mit rustne Riddersværd vil da neppe mere som nu holde Fjender og Rovere fra Landet. Din Arm er rund og smuk; men til Skjold og Glavind har Gud ikke skabt den, og kunde du endogsaa i Fred regjere langt viisere og bedre end jeg, hvilket jeg dog hartad tvivler paa; ugjerligt vilde det dog være dig i Nød og i Fare at forsvare Folk og Land, som det sig bør. En Ægteherre og

Hosbond maa du vælge dig, som kan være dig en Medhjelp i Raad og i Daad, og er dit Hjerte ikke anderledes skabt end andre Qvinders, vil denne Pligt ikke heller falde dig saare tung at opfylde. Mange Herrer og statelige Riddere, og blandt dem Grev Albrecht, Ridder Hugo og hans tvende Brødre, have alle beilet til din Haand; hvad vil du, jeg skal svare dem? min Datter!"

"At jeg Ingen af dem kan give min Tro" — svarede den blussende Møe, og skjulte sit Hoved ved Oldingens Hjerte — "O Fader! — vedblev hun med et ængsteligt Suk — enten veed jeg slet ikke hvad Elskov betyder, eller visselig! jeg elsker allerede; men jeg gruer ved at tænke derpaa."

"Det er mig ingen glædelig Tidende — tog den Gamle til Orde — i den Post kom I Døttre alt for ofte eders Fædre i Forkjøbet; men siden det nu engang er saa, og vel heller ikke er let at gjøre om, saa sig da nu hvilken Mand det er, som i Løn har lokket dit Hjerte, og hvem din Hu saa stadig staaer til; men især hvorfor du gruer ved at tænke

derpaa! — thi saa pleier det ikke at være med den rette og oprigtige Elskov."

Nu fortalte den høviske Jomfrue Herr Diderik hvorlunde han storligen feilede, hvis han formente, at hun uden hans Vidende og Villie havde skiftet Elskovsord med nogen Ridder eller Svend; men at den Mand, hvem hendes Hu stod til, endnu aldrig paa menneskelig Viis havde standet hende for Øie; men var kun et Syn, hun i Drømme engang havde havt, og som hun aldrig siden kunde glemme.

"Det var den første Nat, jeg sov udenfor Klosterets Mure — fortalte Beatricia — at jeg havde hiin sælsomme Drøm. Mig syntes, at jeg stod ved Vinduet hist henne i Riddersalen og saae ud over Rhinen, den var klar som et Speil, og see! da kom en stor hvid Fugl svømmende ned ad Floden, den havde en Guldkjæde om sin Hals, og ved Kjæden fulgte der et lidet Skib med Silkeseil og gyldene Raaer; i Skibet stod der en Yngling, skjøn som den kjære Herre Christ; hans Aasyn lyste venligt som Fuldmaanen, og paa Masten hang der et Skjold;

deri stode otte gyldne Septere og en Steen af Synober" - -

— Hvad siger du — afbrød hende Diderik — dette er jo det Vaaben for Cleve, som forlængst er spaaet mine Fædre; men om dette gamle Sagn har jeg jo aldrig sagt dig et Ord; — nu, bliv ved, min Datter! Dromme ere vel ikke altid at foragte."

Og Beatricia vedblev: "ved Ynglingens Side klang et funklende Guldsværd, om hans Hals hang et Jagthorn; men i Haanden holdt han en sølvstrænget Luth; deri greb han med dristig Haand, mens han oplyftede sine Øine paa mig og sang. Det var som Bølgerne krusede sig mildt ved den lystige Klang og tonede med, og jeg kunde ikke længer modstaae de tusinde Fortryllelser: Hvo er du? skjønne Fremmede! — udbrød jeg og bøiede mig ud over Bølgerne imod ham; men neppe var det ulykkalige Ord udtalt, førend Guldkjæden brast af Fuglens Hals med en skurrende Klang, den lystige Sang endtes i et Suk og forstummede, og Skibet begyndte at synke. Det sank dybere og dybere i den skumlende Flod, og forgik for mine Øine; forgjæves udbredte Yng-

lingen sine Arme imod mig, han gik med Skibet til Grunde; men den hvide Fugl udslog sine Vinger og fløi klynkende bort. Da vaagnede jeg og saae, det var Altsammen kun en skuffende Drøm; men den skjønne Ynglings Billede kan jeg aldrig mere glemme, og mangengang staaer jeg endnu hist ved Vinduet og seer ud over Floden, om den hvide Fugl dog ikke vil komme med Skibet og med Ynglingen; men den kommer ikke; da husker jeg paa, det kun var en Drøm, og vender mig bort og græder." Her taug Beatricia og de klare Taarer stode hende i Øinene.

"Græd ikke! mit Barn! — sagde Herr Diderik, efter at han længe havde siddet tankefuld og tiet — hvad Gud vil der skal komme, det kommer visselig engang. Din Drøm er vel ikke af det Slags, som man ganske skal slaae hen i Vind og i Veir, og gjerne kan det skee, at dig engang noget Lignende times; thi det Tilkommende som det Forgangne afbildes ofte saalunde for os kortsynede Mennesker, naar det Nærværende og hvad vi kalde Virkeligt er skjult for vore Øine; men vi maae vel vogte os, at saadanne Syner ikke forvilde vor Gang fra Gud og

fra Menneskene; thi da ere de ikke af de gode; men komme fra Mørkets og Vildfarelsens Rige. Det huer mig ikke, Barn! at du just skulde drømme dette den første Nat, du sov uden for det hellige Kloster, og noget Betænkeligt er der altid ved et Syn, som forgaaer, naar man spørger hvad det er; thi hvad der er af Sandheden skyer jo ikke Lyset. Dog det være nu hermed som det vil, et Menneskeliv er dog for vigtigt, til at en uvis Drøm maa gribe virkeligt ind deri og forstyrre det. Skal min Stamme nu ikke uddøe med dig, men — hvad jeg haaber — paany opblomstre for de tilkommende Dage, ja vorde stærkere og mægtigere end nogensinde før, da maa du ikke bortdrømme din Ungdom med et Skyggebillede; men snarlig vælge dig en Brudgom blandt de mange ædle Riddere, som allerede beile til din Haand."

"Skal det endelig saa være — sukkede Beatricia — og kommer han dog aldrig, hvem mit Hjerte og Sind staaer til, saa giv mig da til den Mand, som jeg høiest kan agte! og lad min Haand vorde Tournieringspriisen for den tappreste Ridder i Landet!"

Med stor Glæde hørte Herr Diderik denne sin Datters Beslutning. Saaledes tyktes det ham ogsaa priseligst og bedst, og nu troede han at kunne lægge sig tryg til Hvile hos sine Fædre, aldenstund han nu vidste, at ikke blot forgjængelig Skjønhed og udvortes Skin, men ægte Ridderkraft og Maandemod skulde smykke den Mand, ved hvem hans Slægt og Folk skulde velsignes. —

Faie Tid efter at Fader og Datter saalunde havde talet tilsammen, faldt Herr Diderik i en svar Afmagt og døde. Men først havde han ved Herolder ladet kundgjøre sin Datters Beslutning vidt om Lande, og æsket alle ædle Riddere, som vilde bryde en Landse for hendes Haand, til en alvorlig Ridderfægtning paa hans Borg ved Nymwegen. Naar Kampen var endt og Seierherren i trende Dage havde oppebiet enhver Medbeiler, som endnu maatte være paa Veien, da skulde Brylluppet stande og Brudgommen overdrages alle Borgherrens Herligheder. — Saaledes havde Herr Diderik kundgjort sin og sin Datters Villie. Hans Død forhalede kun Tiden og Stunden; men hellig og urokkelig forblev,

som Ridder Diderik's sidste Villie, den faderlige Bestemmelse. Aleene sad nu den sørgende Jomfrue tilbage paa Borgen, og neppe havde den gamle Helt lukket sine Øine, førend det alt indtraf ligesom han havde forudsagt: det rustne Riddersværd holdt nu ikke længer som før Fjender og Røvere fra Landet, og Beatricia saae med stor Bedrøvelse, hvor jammerligt hendes arme Folk blev plaget, og det skjønne Land ynkeligen hærget af de onde og dumdristige Fribyttere. Tyve og Mordere toge Overhaand i Landet, og den blufærdige Mø havde Ondt nok med at holde Fred og Mandstugt paa sin egen Borg.

Desimellem var Sørgetiden forleden, og den udsatte Tourneringsdag var snarlig forhaanden. I prægtige Rustninger ilede Ridderne til Rymwegen, og søgde ved glimrende Optøge og smigrende Ord at vinde Brudens Velbehag, førend de med Landse og Sværd skulde kæmpe om hendes Haand. — Forgjæves søgte det jomfruelige Øie blandt Veilernes buntede Skare det Billede, hvorom hun endnu idelig drømte. Mange fagre Riddere saae hun, og mange, hvis Aasyn bebudede ædel Kraft og ridder-

lig Aand; men den ranke, lyshaarede Ungersvend med de himmelblaa Øine og den sølvklare Stemme, med det klingrende Guldsværd og de otte Septere i Skjoldet, ham saae hun ikke, og med stor Bedrøvelse gik hun hen til sin kjære Faders Grav og bad Gud om Styrke til at fremme hans Villie. —

Den første Tourneringsdag kom, og der Skranken var opladt, klingrede Trompeterne lydeligt og Kampen begyndte. Det var ingen blot Leeg med stumpe Landser og slove Sværd; men her vankede mødige Arme og blodige Pander, og saaledes gik det i tvende Dage. Mangen stolt Ridder reiste sig aldrig mere efter den Færd, og Mange vare saarede til Marv og til Been, iblandt dem var Ridder Hugo og hans tvende Brødre; men Grev Albrecht blev begge Dage Seierherre, og hans Manddom var saa stor, at der var Ingen, som paa den tredie Dag havde Lyst til at gjøre ham Bruden og Seieren stridig.

Grev Albrecht var den grimmeste Mand at see til; men Hjertet sad ham paa det rette Sted, og hvem hans brede Slagsværd engang havde rammet, lystede ikke andengang at staae for dets Hug; ha

var tilmed et Hoved høiere end de største Riddersmænd, og havde et saa grueligt Ydesyn, helst naar han var bister, at smaa Børn græd og løb, saasnart de saae ham langt borte, og Qvinderne vendte Øinene fra ham, naar de priste hans berømmelige Gjerninger. Ei anderledes gik det den arme Beatricia nu: hun maatte ære Grev Albrecht som hendes tappreste Beiler, hun maatte agte ham høilig som hendes tilstundende Brudgom og Ægteherre; men see paa ham mægtede hun ikke, uden at Hjertet hartad blev koldt i hendes Bryst.

Der Grev Albrecht nu den tredie Dag holdt for Skranken paa sin fnysende Skimmel og ingen Modstander meldte sig for paany at optage hans frygtelige Staalhandske, da stod Beatricia aleene ved det aabne Vindue i Riddersalen og saae ud over Rhinen; men de salte Taarer trillede ned over Jomfruens Kinder og blandede sig i de speilklare Bølger. Og see! da opfyldtes hiin sælsomme Drøm: en hvid Svane kom nu virkelig svømmende ned ad Floden, den havde ogsaa en Guldkjæde om sin Hals, efter Svanen fulgte ligeledes et lidet Skib, og i Skibet

stod en deilig lyshaaret Yngling; hans Klædebon var blaat som hans funklende Øine, Guldsværdet klang ved hans Side, og Luthen i hans Haand, ja paa Masten hang ogsaa Skjoldet med de otte Septere og Stenen af Synober, ret ligesom hun havde drømt det tilforn. Beatricia troede atter at drømme den velbekjendte underfulde Drøm; men da oplæftede Ynglingen sine himmelblaa Øine paa den huldsalige Jomfrue og sang med liflig Røst:

Vær hilset! reene Billed
Af Englen, som mig ei forlod,
Hvorhen sig end forvilded
Paa Bjergene min Fod!

Svøm hastig, hvide Svane!
— Paa Borgen staaer den Jomfrue prud —
Du skal mig Veien bane
Paa Dybet til min Brud.

De gyldne Septre funkle
Paa Skjoldet for den Jomfrue skjøn —

Flyer bort! I Skygger dunkle!
Forlader Bjergets Søn!

Udspiil de Silkevinger!
Flyv fort, min Snekke! lystelig!
Hør Gyldensværdet klinger!
Til Kamp det kalder mig.

Til Kamp og Seier vinker
Min Stjerne mig fra Natten ud —
Synoberstjernen blinker —
— Vær hilset! reene Brud!

Saa lød den fremmede Ynglings Sang, medens Svanen svømmede fort og Skibet gled forbi Borgen; det var ligesom Bølgerne fornam de liflige Toner og blandede velklingende deres Risten dermed. Som drømmende stod endnu Beatricia i Vinduet, og saae og hørte, og vidste ikke selv hvor hun var, og ligesom hovedsvimmel af Forundring og overvættes Glæde bøiede hun sig ud over Bølgerne, og aabnede allerede de rosenrøde Læber for at spørge:

"Hvo er du? skjønne Fremmede!" men da overfoer hende pludselig en kold Gysen, -hun kom sin Drom ihu og taug — og Kjæden brast ikke om Svanens Hals og Skibet sank ikke heller; men den fremmede Yngling tog Skjoldet paa sin Arm og det klingende Guldsværd i Haanden, hilsede endnu engang den huldsalige Møe og steeg i Land for Alles Øine.

Endnu holdt Grev Albrecht for Skranken, og ventede enhver kommende Modstander; men forvisset om at Ingen vilde melde sig, udstædte han allerede Herrebud til Bryllupsfærden og beskuede med et myndigt Herskerblik Borgen og alle dens Herligheder. Men da fremtreen den fremmede Yngling, hilsede høflig til alle Sider baade Riddere og Damer, tog Grev Albrechts Staalhandske op, uddrog saa sit klingende Guldsværd og sagde: „Er det en Fremmed forundt at tage Deel i denne hæderlige Ridderfærd, og formenes det mig ikke at kæmpe ubekjendt, da staaer jeg rede at møde min Modstander, han komme paa hvad Maade han vil." Kredsdommerne havde herimod Intet at indvende; men der Grev Albrecht saae sin skjønne ubekjendte

Medbeiler, som uden Gange og Harnisk blot med Sværd og Skjold stod rede til den ulige Kamp, da steg han ned af sin Skimmel, løste Pantseret af sit brede Bryst og kastede det stoltelig paa Jorden; derpaa greb han Sværd og Skjold og sagde: "kom! unge Vovehals! nu er Kampen lige forsaavidt det staaer til mig; Brystharnisk gjøres her ikke behov; thi saa høit naaer neppe dit Sværd;" idetsamme fløi hans drabelige Glavind imod Yngens Hoved, og sikkerlig havde han klovet det i tvende Dele, eller skilt det fra den elfenbeens Skulder, havde ikke Skjoldet imodtaget det drabelige Slag; men førend den kæmpestore Helt paany kunde hæve sit tunge Slagsværd, havde den fremmede Yngling sine Arme om hans Liv og strakte ham i samme Øieblik afvæbnet i Støvet.

Da glædede sig af Hjertet alle de Riddersmænd, som før vare gangne samme Vei ved den stærke Greves Haand; men Ingen glædede sig dog mere end den deilige Jomfrue, for hvem de Alle havde kæmpet forgjæves, og som nu stod paa Altanen med en Krands i Haanden af Laurbær og

liflige Roser. — Fraadende af Harme foer Grev Albrecht op og greb rasende efter sit Sværd; men da traadte den øverste Kredsdommer, en graaskjægget Ridder, imellem ham og den lykkelige Fremmede: „imellem Eder er denne Handel afgjort — sagde Gubben — nu er Krandsen din, unge Ridder! modtag den af Jomfruens Haand! og forsvar den i trende Dage imod enhver Medbeiler, som ikke allerede har kæmpet for den, da er Bruden din og vi skulle Alle glædes ved dit Bryllup." — Glødende af Bluffel og Harme svang Grev Albrecht sig paa sin Skimmel og foer bort. Men den fremmede Yngling traadte hen for Altanen og bøiede ærbødig sit Knæ for den rødmende Mø; derpaa tog han Hjelmen af sit Hoved og lod Vindene lege med de lysegule Lokker. Beatricia saae nu grant, at hun ikke længer drømte, og at det intet Blændværk var; men at den Yngling nu i Sandhed var kommet, til hvem hendes Hjerte og Sind paa saa forunderlige Maader var henrevet. Med et livsaligt Smiil rakte hun Seierherren Krandsen og under Trompeternes Klang steeg han

nu op paa Borgen, ledsaget af de forundrede Riddere, som ikke nokſom kunde berømme deres lykkelige Medbeilers Skjønhed og mandelige Færd.

Der nu de høflige Ridderſkikke vedbørligen vare iagttagne og den ſkjønne blufærdige Jomfrue ſaavelſom den unge Seierherre havde imodtaget de ædle Damers og Ridderes Lykønſkninger; da begyndte Dandſen og Lyſtigheden i Riddersalen, og medens Gjæſterne der adſpredte ſig i den glade Tummel, blev Beatricia og den fremmede Yngling aleene tilſammen en liden Stund. Nu fortalte de hinanden med ſtor Glæde og Hjertes Huſvalelſe de forunderlige Elſkovsdrømme og ſælſomme Fremſyn, ſom hartad ſyntes at ville gjøre deres hele Liv og Elſkovslykke til en vidunderlig Drøm. At en høiere, uſynlig Magt maatte have ſin Haand med her og maaſke fra uendelige Tider have udkaaret dem for hinanden, derom bleve de ſnarlig eenige, og i en inderlig kjærlig Omfavnelſe ſyntes deres bankende Hjerter at bekræfte denne lykkelige Tro. — „Forunderlige gaadefulde Lykke!“ — udbrød den huldſalige Jomfrue — „endnu veed jeg

jo ikke" — — her standsede pludselig hendes Tale; thi med Gysen kom hun atter Drømmen ihu. „Nei — vedblev hun — endnu har jeg ikke spurgt, og Himlen bevare mig derfor! hvis et Ord kunde forstyrre vor Lykke."

„Ja visselig! det kan det" — svarede Ynglingen og blegnede; derpaa greb han sin Luth og sang gaadefuldt med varslende Stemme:

„Er Lykken en Gaade,
Søg ei den at raade
Med forskende Aand!
Fortabt er det Fundne,
Og Synerne svundne,
Naar fast du dem griber med prøvende Haand.

Kan Vaaren dig trylle,
Du ei den afhylle
Sit blomstrende Slør!
Led ikke om Guldet!
Du finder kun Muldet;
Men Blomsten i Haanden henblegner og dør.

Forskjærtset er Eden
Og Paradiisglæden
Ved Kundskabens Frugt.
— Mit Liv er en Gaade:
Søg ei den at raade!
Vild, da er for evig min Himmel tillukt."

„Det forbyde den høieste Gud!" — sagde Beatricia, og saae ængstelig paa Ynglingen, hvis klare Sølverstemme under denne Sang syntes hende dump som Klangen af en sønderet Klokke. Men der han nu satte Luthen tilside og med et inderligt vemodsfuldt Blik syntes at læse hver Tvivl og urolig Tanke i hendes fromme Sjæl, da forsvandt atter det Fremmede og Ængstelige som for et Øieblik fordunklede Himmelen i hendes Aasyn; hun saae en Taare fremstige i Ynglingens klare blaa Øine og med ubegrændset Tillid sank hun atter i hans bævende Arme og sagde: „ja din er jeg i Hvo du end er, og hvorfra du end kommer, skjønne Fremmede." — Da tog han en Guldring af sin Haand, satte den paa Jomfruens Finger

og sagde: "Tag aldrig selv denne Ring af din Haand! thi da er vor Lykke forbi; see! dette hører med til min sælsomme Skjæbne, og det er mit Livs forunderlige Vilkaar, at jeg maa fordølge for Verden mit Navn og min Herkomst. Kald mig fra denne Dag Gottfried! og lad Guds Fred være over os og vor Elskov! — See! derpaa skulde jeg kjende at du var den Udvalgte, hvem min Skytsaand havde mig udkaaret, at du elskede mig uden at kjende mig, ja endogsaa førend du saae mig. O! lad fremdeles saalunde min Kjærlighed være dig Nok! og spørg mig aldrig i mit Liv om — hvad jeg fra denne Time ei længer kan fordølge dig, saafremt du adspørger mig! — men visselig! paa den Dag det skeer, maae vi adskilles for evig."

Yndlingen tang og den skjønne Jomfrues Kinder vare blege. En liden Stund sad hun tankefuld og taus, derpaa hævede hun sine Øine mod Himlen, som om hun bad til Gud i sit Hjerte, da kom Roserne tilbage paa hendes Kinder, og Ilden i hendes elskovsfulde Øine; med et veligt Smiil

rakte hun Ynglingen sin Haand og sagde: "vil Gud, min Gottfried! vi skal aldrig adskilles." —

I trende Dage vedblev uforstyrret de glade Fester paa Borgen. Ridder Gottfried (saaledes kaldte nu Alle den fremmede Yngling) havde ved Skranken ophængt sin Seierskrands, og ingen Medbeiler havde hidindtil formastet sig at nedrive den. Det lakkede allerede mod Qvel paa den tredie Dag, og endnu hang Krandsen urørt paa sit Sted. Da stod pludselig for Skranken en kæmpestor Ridder, i dunkelt Jernharnisk og med tre sorte Fjær i sin tillukte Hjelm. Uden at mæle et Ord tog han Krandsen paa Spidsen af sin Landse og slyngede den høit op i Luften, saa de falmede Rosenblade flagrede bort og adspredtes for alle Vinde. Studsende ilede Ridderne til, og fremmerst den bestyrtsede Brudgom. Først tog han Krandsen op af Støvet og lagde den i den gamle Kampdommers Haand, derpaa uddrog han det klingende Guldsværd, tog Skjoldet paa sin Arm, og nu begyndte der en frygtelig Kamp. Den fremmede Kæmpe slog drabelige Slag, og hvergang han rørte Arm eller Fod, klang det hult, som var det

en Jernmand; ei heller gjorde Ynglingens Guldsværd ham ringeste Meen paa Hjelm eller Pantser, hvorvel det ramte hvergang med kraftige Hug; men hyppigt randt Blodet fra den fortvivlede Ynglings Side. Nu lød en huul Røst fra den tillukte Hjelm: "kjender du mig? Helias!" — Da ravede Ynglingen; men de Ord hørte Ingen uden han aleene. Endnu engang samlede han alle sine Kræfter, kastede Skjoldet paa sin Ryg og tog Sværdet i begge sine Hænder: "nu være du mit Skjold, korsfæstede Frelsermand! — sagde han — faer til Helvede! Dødfiende! hvorfra du er kommet — med dig har jeg Intet meer at skaffe." Idetsamme klang Guldsværdet vældigt imod Kæmpens Bryst, og raslende styrtede den hule Jernrustning sammen; men Fjenden var ikke at see; — paa Jorden laae kun det store tomme Harnisk med Hjelmen og de tre sorte Ravnefjær. Og alle Ridderne korsede sig og forstummede af Rædsel derved; men udmattet og blodigsegnede Ynglingen til Jorden og vidste Intet af sig selv at sige. I saadan Tilstand blev han bragt op paa Borgen og overdraget til Beatricias Pleie og

Omhu. Med inderlig Gru hørte hun Beretningen om Udfaldet paa hans fælsomme Kamp; thi selv havde hun ikke udholdt at see den til Ende.

Hastigt og med heelt underlige Tanker forlode nu alle de fremmede Riddere Borgen, og Beatricia blev aleene tilbage med den saarede Brudgom. Omhyggelig forbandt hun hans dybe Saar, og bragte ved kraftige Lægemidler de flygtende Livskræfter tilbage. Men endnu laae han bleeg og sig selv ubevidst paa Leiet, og naar han talede, var det vilde og gaadefulde Ord. Med rædsomme Feberdrømme ængstede han idelig den bekymrede Brud; men naar han saa et Øieblik laae rolig igjen, og opslog paa hende de store sjælfulde Øine, da forglemte hun snarlig al sin Angest og Kummer, lagde sin lille hvide Haand paa hans glødende Pande, og hufvalede da ofte hans Hjerte med kjærlige Ord og mangent huldsaligt Smiil.

Hver Dag tog Feberheden af, og de ængstende Drømme bleve færre. Han talede ikke heller mere saa vilde og gaadefulde Ord; men ofte fyldtes hans Øine med Taarer, naar han saae Beatricia sysle

omkring sig og smile, eller naar han hørte hendes søde Stemme og liflige Sang; thi mangengang tog hun Luthen og søgte at indlulle ham i Blund og milde Elskovsdrømme, naar Saarene smertede ham, eller urolige Tanker syntes at formørke hans Aasyn.

En Dag især var hans Hjerte ret inderlig bevæget over al den Godhed og Kjærlighed, den fromme og huldsalige Jomfrue saa trolig og utrættelig viste ham; da greb han hendes Haand og vædede den med brændende Taarer og sagde: "o! hvormed har jeg dog forskyldt alt dette? vidste du hvor lidet Godt der er i mig, og hvor saare meget Ondt, o! saa vendte du visselig dit milde Aasyn fra mig og lod mig synke" - -

"Synke! — afbrød ham den forbausede Mø — nei, det skal du ikke min Gottfried! du gynges ikke længer paa Rhinens Bølger, og jeg staaer ikke i Vinduet og seer Skibet forgaae og Svanen bortflyve; nei, nu har jeg dig i mine Arme, og den gode Gud vil vist aldrig adskille os, hverken her eller hisset."

"Men jeg siger dig jo — vedblev han med bævende Røst — jeg er ikke saa god og from som du troer, jeg er en svar Synder for Gud og for Menneskene, og mine Overtrædelser ere flere og større, end at din Kjærlighed og usigelige Godhed kan tilgive mig dem Alle."

Da bedrøvedes svarlig den kjærlige Møe, og saae paa ham med taarefulde Øine; „nei — sagde hun — det er umuligt: saa stor en Synder er du vist ikke, som du selv anklager dig for, saa havde Gud ikke givet dig dette himmelske Aasyn, saa kunde du ei heller have mig saa kjær. Vær nu ikke mere saa bedrøvet! jeg elsker dig jo, og vil aldrig ophøre at elske dig, var du endogsaa banlyst og fredløs paa Jorden. Gud i Himlen elsker dig vist ogsaa, og vil forlade dig al din Brøst. See! jeg tilgiver dig jo af Hjertet Alt hvad du i Verden har syndet, om endog jeg ikke veed hvad det er og heller aldrig vil spørge dig derom; thi en lukket Bog maa jo stedse dit Liv være for mig."

"O! hvi kan jeg ikke oplade den for dine Øine — sukkede Ynglingen — dog det er umuligt; men kan

du tilgive mig for min Kjærligheds Skyld, uden at spørge hvad det er, du tilgiver, saa kan Gud det vist ogsaa for sin evige Barmhjertigheds Skyld, og jeg vil ikke forsage." —

Trøstet lagde nu Yuglingen sit brændende Hoved til Hvile, og syntes snarlig helbredet baade paa Legeme og Sjæl. Saasnart hans Saar vare lægte, gik han til Skrifte og tog Bedring for sin lønlige Brøst; og paa samme Dag skrev han i den gamle Herr Dideriks Billedbibel, som den fromme Beatricia havde givet ham, følgende aandelige Sang:

"Viig fra mig, onde Frister!
Jeg vandre vil paa Herrens Vei;
Af Naadens Haand du vrister
Min arme Sjæl nu ei.

Ei meer du her mig vise
Din tomme Verdens Herlighed!
Gud Herren vil jeg prise,
Og knæle for ham ned.

Hos ham jeg kun kan hvile,
I ham jeg leve vil og doe,
Til ham jeg frelst skal ile
Fra Sodoms Flammesoe.

Jeg seer mig ei tilbage,
Jeg ryster Støvet af min Fod —
Lad Herren nu borttage
Den Jord, hvorpaa jeg stod!

Omsunst af Aandens Vinger,
Jeg vælter Syndens Byrde af —
Snart luttret Sjælen svinger
Sig over Dyb og Grav." —

Fra denne Dag af var han blid og rolig, men syntes ikke mere at vente nogen Lykke i denne Verden; han troede forvist, at han nu snarlig maatte doe, og talede ofte derom som var det nødvendigt for hans Beatricias Fred. Men intet Dødstegn var at see paa ham; han tog meget mere daglig til i Sundhed og Styrke; efterhaanden forlod da ogsaa hine

sygelige Dødstanker hans Sjæl, og hans Øine tindrede atter af Livslyst og kjærlige Længsler. Nu blev ogsaa Beatricia rolig og glad, og forventningsfuld saae de Begge deres Bryllupsdag imøde.

Aftenen før Bryllupet sad Brudgommen i Ridderſalen hos den kjærlige Brud, og saae ud over Floden, hvorfra han var kommet. Solen gik just ned, og det var som Bølgerne flammede i det glødende Aftenskjær, og midt i den luende Strøm svømmede med Guldkjæden om Halsen den hvide Svane. "Flyv ikke fra mig! søde Drømmefugl!" — sagde Beatricia og kastede Brødkrummer ud til den af Vinduet. "O min Gottfried!" — vedblev hun, og hvilede fortrolig sin rødmende Kind paa Ynglingens Skulder — "Alt hvad der omgiver dig er mig saa skjønt og saa elskeligt, og det sælsomme Drømmeslør, som omslagrer det Altsammen, gjør det mig endnu kjærere og rører mig forunderligt, ret ligesom lyse Billeder fra en fortryllet Verden, og kjære Barndomseventyr, dem jeg nu virkelig synes at opleve. Og naar jeg seer hvor inderligt du elsker mig, naar jeg hører din Stemme og forglemmer mig selv

og den hele Verden ved at beskue dit Aasyn; o! saa kan jeg dog umuligt troe, at du er saa stor en Synder, som du siger; du er jo bestandig saa mild og god, du elsker jo ogsaa den kjære Herre Christ, og beder jo ofte ret fromt og inderligt til ham, ja mangengang synes mig, du er langt gudfrygtigere og frommere end jeg. Men Eet er der dog, som jeg jo gjerne ter spørge dig om, og som dog undertiden gjør mig ængstelig, jeg veed ikke selv hvorfor; men alle Ridderne, som vare her, talede saa underligt og forblommet derom, at jeg ikke veed hvad jeg skal tænke, og hidindtil har jeg ikke villet bringe dig det ihu: hvad var det vel for en drabelig Kæmpe, som gav dig hine gruelige Saar, og som saa pludselig forsvandt for Alles Øine, da du paakaldte den kjære Herre Christ?"

"Det var jo kun et tomt Blændværk" — svarede Brudgommen og vendte bort det blegnende Aasyn — "vi saae jo Alle det var Intet; men var det dog Noget, nu vel! saa var det min onde Dæmon, som fjendtlig vilde forstyrre mit Liv og min Lykke; men frygt ikke, du Elskede! jeg har jo fæl-

det den frygtelige Fjende, og Bruden og Seieren er min."

Der den skjønne Jomfrue vel mærkede, hvorlunde Ihukommelsen af det Forgangne altid forstemte den lykkelige Brudgom, og formørkede deres Elskovsglæde, tog hun sig fra den Time nøie i Vare for at berøre disse hans Sjæls lønlige Wunder.

Bryllupsdagen kom; den var lys og skjøn, og det lykkelige Par indtraadte nu med uforstyrret Glæde i det ægte Livs Stand. Som Timer bortsløi de lykkalige Dage, og fortrolig smilede Fuldmaanen alt tredie Gang til de Elskendes Lykke; men da kom der Feide i Landet, og Keiseren opfordrede alle mægtige Borgherrer og ædle Riddere til at deeltage i et vigtigt Ledingstog. Allerede havde Gottfrieds klingende Guldsværd strængeligen tugtet alle Rovere og Lovens Overtrædere i det blomstrende Cleve, nu tog han det atter ud af Rustkammeret, og beredte sig til Kamp for sin Herre og Keiser. Da glindsede vel atter en Veemodstaare i den fromme Beatricias Øine; men for hsimodig til Klage, naar Æren kalbte den trofaste Ridder til Kamp og Fare, iførte hun

ham selv den glindsende Rustning, bandt ham det himmelblaa Arelskjærf om, og bragde ham Skjoldet med Synoberstenen og de gyldne Septere. Nu betroede hun ham med nedslagne Øine og blussende Kinder hvad der høiligst maatte glæde den vordende Fader; da krystede han hende endnu engang med dobbel Varme til sit Bryst, trykkede et elskovssaligt Kys paa hendes Læber, og svang sig rask og hurtig paa den pantsrede Ganger.

Længe stod endnu den skjønne Frue paa Altanen og vinkede Ridderen Farvel med det flagrende Slør, da gik hun vemodig tilbage i den eensomme Hal, og søgte ved Luthen og den konstige Silkevæv at forkorte den langsomme Dag og give sin Kjærlighed og Længsel en husvalende Syssel; thi hun sang om sin Elskovs de sælsomme Drømme, og i Silkevæven indslettede hendes deilige Haand hine kjære og uforglemmelige Billeder, hvori bestandig hendes Elskov svævede for hende ligesom et vidunderligt Syn.

Længe varede det heller ikke, inden glade Tidender spurgtes paa Borgen om Ridderskabets og de

keiserlige Vaabens Hjærve og lykkelige Fremgang, og da nævnedes ogsaa gjerne Ridder Gottfried som den Helt, hvis Manddom gjorde Fjenden størst Meen og kraftigen hævdede Keiserens og Ridderskabets Ære. Hvergang saadanne Ord hørtes, blussede Roserne stærkere paa Beatricias Kinder, og det var ligesom det lidet Heltebarn sprang af Glæde under Moderens Hjerte.

Med Lykke og Hæder kom Helten tilbage fra den farlige Kamp, og til Løn for hans Manddom og ridderlige Færd havde Keiseren ophøiet Cleve til et Grevskab, og saaledes blev Ridder Gottfried (hvis rette Navn var Helias) den første Greve til Cleve, og hans Skjold med Synoberstenen og de otte gyldne Septere blev saaledes et evigt Vaaben for alle tilkommende Grever og Fyrster af Cleve.

Der nu den hædrede Seierherre indtreen i sin Hal, og det gyldne Sværd klang stoltelig ved Ridderens Side, da traadte en deilig Qvinde ham imøde med en smilende Dreng paa sin Arm, og det var den fromme Beatricia.

Kun den, der selv i sit Liv har havt saadan en Glæde, kan her være Vidne og tilfulde fornemme hvad denne Krønikes Beskriver vemodig gaaer forbi, som en fremmed men ei udeeltagende Beskuer.

Trende Gange glædede saalunde den huldе Beatricia sin kjærlige Ægteherre, og trende sundhedsblomstrende Sønner legede snart muntert i Hallen og forkortede ofte ved deres uskyldige og hjertersrende Spøg de længste Dage. Den Ældste blev efter sin brave og bersmmelige Morfader kaldet Diderik; han rsbede tidlig et adeligt og ridderligt Sind og blev siden ogsaa en drabelig Helt og Herre til Cleve. Den næstældste Søn Gottfried, som var Faderens Yndling, blev siden Greve til Leyon. Men den yngste Søn Conrad, som var et fromt og stille Barn, lignede i alle Maader meest sin skjønne livsalige Moder; han havde mere Lyst til at høre smukke Legender og bibelske Historier af sin fromme Moders Læber, end lære Vaabenleeg af Faderen og følge ham med de ældre Brødre paa Jagten; han blev ogsaa siden en geistlig Mand og Biskop til Mentz.

En St. Hans Aften ventede forgjæves Beatricia sin kjære Hosbond. Han havde i nogle Dage været mørk og forstemt, og i flere Nætter var han ofte faret op i ængstelige Drømme og havde med Heftighed omarmet sin Hustru; nu var han uddraget paa en Fiskefangst paa Rhinen, og i trende Dage stod den emme Hustrue ved Vinduet i Riddersalen og saae ud efter Baaden; men den kom ikke, da græd hun saare og vred sine Hænder og frygtede at hendes Ægteherre var ynkeligen omkommet i den urolige Flod. Det var henved Qvel paa den tredie Dag, da forfærdedes hun pludselig ved et frygteligt Buldet, hvorved alle Borgens Vinduer rystede og klang. Og da hun skulde see hvad det var, saa var det liden Diderik, den ældste og uregjerligste Søn, som i sin Faders Rustkammer havde fundet et gammelt Jagthorn, hvori han nu stødte af alle Kræfter og derved foraarsagede hiint frygtelige Buldet; selv syntes han Intet at mærke, men vedblev ufortrødent at blæse og udtordne de forskrækkeligste Toner, imedens de andre Børn skreg høit og løb deres Vei, og den forbausede Moder

stod som forstenet og saae hele Borgen skjælve omkring sig. Endelig fattede hun sig, rev Hornet af Drengens Haand og da saae hun med Forundring at det var det samme Jagthorn, hendes Ægteherre havde baaret om sin Hals, den Dag da han først kom ned ad Floden paa Skibet, og Svanen svømmede foran ham, og han stod med Luthen i Haanden og sang. Nu betragtede hun Hornet nøie og saae Tegn og underlige Ziffre derpaa, som hun ikke kunde udtyde, og hvorover hun forundrede sig storligen, derhos syntes det ogsaa mere at ligne et gammeldags Drikkehorn end et Jagthorn. Men der hun nu traadte hen ved Vinduet for ret at beskue det forunderlige Klenod, da kastede hun først sine længselfulde Øine ud over Floden, og see! langt borte kom Fiskerbaaden glidende igjennem Sivet, og hun saae sin kjære Husbond sidde deri og roe af alle Kræfter mod den oprørte Strøm; i sin overvættes Glæde forglemte hun nu alt Andet i Verden, og tabte Hornet ud af Vinduet i Bølgerne; men uden at agte derpaa, ilede hun

ned af Borgen til Rhinbredden sin elskede Gottfried imøde.

Med den kolde Sveed paa sin Pande og bleeg som et Liig, steeg han langsomt ud af Baaden og sank uden Liv og Bevidsthed i sin kjærlige Hustrues Arme. Endelig kaldte hendes Klageraab og hede Taarer ham tilbage til Livet igien, og han slog Øinene op; men hans Øiesyn var vildt og fremmed. „Ak! hvor har du været og hvad Ulykke er dig vederfaret?" — spurgte ængstelig den samme Beatricia; men han svarede Intet derpaa og det varede længe inden hun hørte et Ord af hans Læber. „Hvor har du mit Jagthorn? — var det første han mælede — jeg har nylig hørt ders Klang over Rhinen; Hvo har været i mit Rustkammer og rørt det?" „Det har Diderik — svarede Beatricia — nu er han vist krøbet i Skjul den Forvovne; du har vist forbudet ham at røre det; ak! nær havde det ogsaa skrammet Livet af os Alle; jeg havde det just i Haanden da jeg saae dig; men saa faldt det fra mig i min Glæde, og nu skal vi vist see, det er faldet i Floden; thi der

stod jeg henne i Vinduet, og nu befinder jeg mig, at jeg hørte Noget pladske i Vandet, da jeg tabte det og løb dig imøde."

„Nu — saa har du tabt min Lykke" — sagde den gaadefulde Greve og sukkede — „dog nei, det kan jo findes endnu; — det Horn var mig af saare megen Vigtighed, min Hustrue! dog dig bebreider jeg Intet, du tabte det jo af Kjærlighed til mig."

Ombyggelig lod nu Greven søge efter Hornet i Rhinen, men det fandtes ikke, og han blev Dag for Dag mere tungsindig. Forgjæves søgte den huldе Beatricia at opmuntre hans Sind; men hun kjendte ikke Kilden til hans Sorg og grued for at spørge derom. Da han herover en Dag traf sin kjærlige Hustrue i Taarer og saae hvorlunde Deeltagelsen i hans lønlige Sorg gjorde hendes skjønne Kinder blege, da blev han saare bedrøvet og han tog hende kjærlig i sin Favn og sagde: „o! du elskede Hustrue! jeg volder dig kun Sorg og Bedrøvelse, og er ikke værd at du skulde oplade dine milde Øine paa mig; o! græd ikke over mig! dine Taa-

rer brænde hedt paa min Sjæl og jeg veed ikke hvormed jeg kan trøste dig."

„Med din Fortrolighed, elskede Hosbond! — svarede den grædende Hustrue — jeg seer, en svar Kummer betynger dit Hjerte, og jeg kan ikke længer udholde det, helst jeg selv maaskee er Aarsag dertil. Med hiint underfulde Horn er vist en rædsom Lendom forbundet; men værre kan det ikke være, end mit ængstelige Hjerte alt ahner det; dog hvad det end er, jeg skal bære det med Taalmod og Kjærlighed. Fordølg mig derfor nu ei længer dit Livs lønligste Tildragelser! der er jo ingen Tanke i min Sjæl, undtagen du kjender den."

Da blev Greven hartad saa hvid i sit Ansigt som et Liinklæde: „du vil vide mit Levnet — sagde han — nu vel! saa er den ulyksalige Time da kommet, nu kan jeg Intet fordølge dig, fortrød du det end tusinde Gange, nu skal det drages for Lyset, som saa længe var skjult udi Mørket.

„Saa vidd da, mit rette Navn er Helias. Min Fader var en Bjergmand; men ærlig og gudfrygtig; han opdrog ogsaa mig i Herrens Tugt og jeg

var længe from og uskyldig. Den Nat jeg blev fød, var en hvidklædt Yngling kommet til min Fader; hans Aasyn lyste venligt og mildt, og min Fader holdt ham for en Lysalf; han havde ved min Vugge hensat et Guldsværd og Skjoldet, som du kjender, med Stenen af Synober og de otte Seytere: „det skal være din Sons Vaaben — havde han sagt — han skal engang vorde mægtig og stor, og fra ham skal en herlig Fyrsteslægt nedstamme.“ —

Tidlig følede mit Hjerte en underlig Ahnelse om de kommende Dage, og en uudslukkelig Trang til Elskov og Verdens Lykkalighed. Jeg havde ofte sælsomme Drømme, og saae ogsaa mangengang dig, ulykkalige Hustrue! blandt de buntede Billeder af en gaadefuld Fremtid.

Da optændtes i mit Hjerte en ubegribelig Længsel efter det Fjerne og Fremmede; og der er en Stjerne paa Himlen, som ligner den røde Synobersteen; hvergang mit Øie saae paa den, da vorede mit Hjertes Uroe og underlige Higen mod det Fjerne. Og da syntes mig ogsaa stundom, at dit Billede svævede for mig i Skyerne og vinkede

mig ud i den lovdomsfulde, ubekjendte Verden. Da tog jeg Afsked med min Fader, og han gav mig Sværdet og Skjoldet og sagde: „Gud være med dig! min Søn! gak fort indtil du kommer til en stor Flod! — see! der skal du finde et Skib med en hvid Svane, kun paa det kan du naae hvad dit Hjerte attraaer. Det er ogsaa en Gave af hiin venlige Lysalf, som satte disse Vaaben ved din Vugge."

Nu gik jeg ud i den vide Verden og fulgte hverken Vei eller Stie. Engang kom jeg til et Bjerg, som har Navn efter en hedensk Gudinde; der hørte jeg en Sang som af Qvinder og jeg fulgte de tillokkende Toner. Da steeg udaf Bjerget en smilende Jomfrue med et Drikkehorn udi sin Haand, og hun rakte mig Hornet og sagde: „drik og bevar hvad du drikker af! med det forgaaer din Lykke." Da udtømte jeg den bedaarende Drik og sank beruset i Jomfruens Arme. Og hun førte mig ind med sig i Bjerget, og jeg levede der længe et ugudeligt Levnet og glemte baade Himmel og Jord. Men min gamle Fader døde af

Sorg over mig, der han hørte hvorlunde jeg var forsvundet af Jorden; og jeg havde en eneste Broder, han opspurgte mit lønlige Tilhold, og vilde med Magt udrive mig af Bjerget og de onde Magters Snare; men i min rasende Forblindelse kjendte jeg ham ikke, jeg stødte Sværdet i hans kjærlige Bryst og blev hans Morder. Jeg er en Skjørlevlevner — jeg er en Brodermorder, Beatricia! — kan du elske mig længer?"

„Ulykkelige Helias! — svarede den sønderknuste Hustrue — bliv ved! jeg elsker dig endnu."

„Ogsaa da, — vedblev han — naar jeg siger dig, hvad endnu er værre — jeg glemte Gud og gjorde Pagt med den Onde."

„Ogsaa da" — stammede Beatricia og holdt sig fast for ikke at synke til Jorden — jeg har seet din Anger og Omvendelse, du har fældet den frygtelige Fjende."

„Du — vedblev han — var Maalet for den rædsomme Pagt. En Dag faldt mit Øie paa Skjoldet, jeg saae Synoberstenen blinke, og som Stjernen ihu, og Skibet med Svanen, som ventede

mig; da saae jeg atter dit Billede i Skyen som en frelsende Engel, og for din Skyld maatte Jomfruen i Bjerget lade mig løs; dig skulde jeg vinde, naar jeg havde fældet den Kæmpe, hun viste mig, med Jernrustningen og de tre sorte Ravnefjær i Hjelmen; og naar du aldrig et Øieblik i dit Liv ophørte at elske mig, og aldrig tog denne Ring af din Finger, da skulde min Sjæl være frelst; men naar du aldrig spurgte, kunde det kun lykkes," - -

„Jeg har endnu ei ophørt at elske dig, og endnu kan du frelses — afbrød ham den bængstede Husfru — du har jo heller ikke ophørt at elske mig; hvad du har syndet og forbrudt for mig du saae, det har Gud jo tilgivet dig Altsammen; du har jo ganske vendt dig til ham og den kjære Herre Christ, og har jo aldrig siden vandret paa hine Veie."

— „O! gid jeg aldrig var fød!" — stammede Helias, og styrtede dødbleg for Beatricias Fødder — da du sad sorrigfuld paa Borgen og ventede mig tro og kjærlig tre Nætter og Dage, da le-

vede din troløse Hosbond i Helvedes Glæder, og forglemte dig og sin Salighed i Bjergherens Arme." - -

Nu kunde den arme Beatricia ei længer udholde sin Qval: „troløse Mand!" — jamrede hun og græd og vred sine Hænder. — Da faldt Ringen af hendes Haand, og den ulykkalige Helias udstrakte for sidstegang sine Arme imod hende og sagde: „Farvel for evig! elskede Hustru! — kun ved Troløshed kunde jeg frelse dit Liv; det var Følgen af min Pagt med den Onde — nu har du bortkastet dens sidste Pant — nu er Alt forbi — Gud styrke dig! og være min arme Sjæl naadig!" Derpaa forlod han hende med brændende Taarer, og hun saae ham aldrig meer i sit Liv. Det første hun saae, da hun kom til Sands og Samling igjen, det var Ringen, som hun i Fortvivlelsen havde revet af sin Haand; den laae paa Gulvet endnu; men var sort som en udbrændt Glød, og da hun rørte ved den, faldt den i Aske.

Da sank den fromme Hustrue ned paa sine Knæ, og bad til Gud for sin ulykkalige Hosbond; og hun elskede ham endnu stedse i sit Hjerte, og

Trykfeil.

Pag. 15. Lin. 7. Glimt, læs: Ei Glimt.

— 99. Lin. 12. ridt, læs: tit.

— 100 sidste Lin. nedklæler, læs: nedknæler.

kunde aldrig aflade at tænke paa ham; men som et underligt, længst henfaret Syn var hende fra den Stund af hendes hele Liv, og det var ligesom den hele Verden bevægede sig for hende i et fælsomt gaadefuldt Stjernelys, hvori Intet syntes virkeligt og vist; men de skjønneste og elskeligste Skikkelser svævede flygtigt forbi som Skyggespil paa Væggen. Og den sidste Dag, hun levede, sad hun endnu ved Vinduet i Riddersalen og saae ud over Floden, hvorfra Ynglingen var kommet; da udbredte den hvide Svane sine Vinger og fløi bort med en vemodig Klang; og i det Øieblik brast Beatricias Hierte. —

Indhold.

Høitidssange.

Julehymne . . . . . Pag. 3.
Nadveren . . . . . 7.
Opstandelsen . . . . . 12.
Christi Himmelfart . . . . . 16.
Pintsehymne . . . . . 19.
Velsignelsen . . . . . 23.

Blandede Digte.

Tvillingbrødrene . . . . . Pag. 27.
Emma og Aanden . . . . . 34.
Kong Valdemars Jagt . . . . . 37.
Til min Ven P. Dons . . . . . 43.
Kirkelammet . . . . . 47.
Psalme . . . . . 54.
Skyggen . . . . . 58.
Cort Adeler . . . . . 60.
Døden . . . . . 63.
Alfonsus de Gusman . . . . . 68.
Elskovsbladet . . . . . 72.
Espen . . . . . 75.
Den manede Brudgom . . . . . 78.
Brødrene ved Kong Abels Grav . . 83.

Bessus og Svalerne . . . Pag. 87.
Den forladte Høymse . . . . 90.
Til Dannebroge . . . . . 93.
Pokalen . . . . . 96.
Korset ved Nilen . . . . . 100.
Hr. Ebbe . . . . . 106.
Mine Henfarne . . . . . 109.
Hymne til Christus . . . . 114.
Frue Marthes Kilde . . . . 117.
Djævelsklokken . . . . . 120.
Den Reisende . . . . . 122.
Grev Ugynskis Dands . . . . 131.
Fødselsfesten . . . . . 134.
Kjærminder . . . . . 138.
Frue Annas Drøm . . . . . 144.
Til min Fødselsstjerne . . . . 147.
Krønike om Hr. Helias og Jomfrue Beatricia . . . . 151.

Det kgl. Bibl. Bogb.